

השכלים הזה

ההון הפרטי
se
אבא
חושני

לאיזה כיס
זורם
הנפט?

סילבאנה
מאנגו
בישראל

ספור השער:

מינה כרובי-כוכב
חדש מנצנץ

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כחן

עורכי-משנה:
דוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:
סילבי קשת

עורך תבנית:
אהרון צור

הכתב הראשי:
אליהו כרמל

הכתב המערכת:
יהודה זעירא

הכתב המערכת:
משה קרן, אלי תבור

הציר הראשי:
עורך דפוס:
מנהל מעבדה:
שמואל ברתור, אריה אריאל, נתן רחון

רד"ג גליקסון 6 תל-אביב. מען חמברקים:
עולמפרס"ת. ד. 136, 26785
חמוציא לאור: חנוסל חזח בע"מ.
דפוס ישראל בע"מ, ת"א 23204

אין המערכת אחראית עבור תוכן המידע.
מלבד כבוד מורדות הפתרונות חתה הד"ר
תר, ד"ר לזכרון, ד"ר לזכרון, ד"ר לזכרון,
נבדקת על-ידי. המדור, ד"ר לזכרון, כולל
מדיניות מסעם מסלולות וארנונים ציבוריים
אשר אין המערכת אחראית לתוכן ול-
דעות המובעות בהן ושאינן משקפות כי-
שום צורה שיהא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

2' 6' 2'

בשבוע שעבר סיימתי את דברי על ה"כנר"
פיה" בהבעת תמיכה על האנשים ההגונים
הרבים הנמצאים בכל המפלגות, כולל מפא"י,
והמוכנים בכל שעה לחפות על מעשי השחית
חות של חבריהם למפלגה. כשכתבתי את ה-
דברים, חשבתי במיוחד על חברי המשקים של
מפא"י. כיצד סובלים הם את המעשים הנעשים
בשמה?

היום קיבלתי מכתב ארוך וגלילי, כתוב
בידי חבר צעיר של אחד ממשקי מפא"י ב-
עמק. קראתי אותו בענין, ודומני שיש בו
ענין גם לך. כותב אותו צעיר, איש הדור ה-
ראשון במשק צעירי-יחסית של איחוד הקבוצות
בית הקבוצות:

...נראה כי מאז פרסום הגילויים על חוש"י
סטאן, צעד העתון את צעדו הראשון בדרך
הגלויה למלחמה בנגד השחיתות, שפשט בנגד
המדינה כחולצת מכרסמת. צעד זה היה צעד
נעוץ כי העולם הזה היה הראשון (והוא עדיין
נשאר יחיד) שהרים בגלוי את קולו ויצא ב-
מלחמה נגד כל אותם הלוחות הגדולים ש-
שלטונם פגע בכל המוסדות הרשמיים וה-
בלתי-רשמיים. מנגנונו חולש על כל חיינו ה-
דמוקרטיים.

במדינה דמוקרטית, שחופש הביטוי עדיין
קיים בה, מעניינת העובדה כי לא קם שום
עתון במשך זמן כה רב, ולא התריע, נגד מ-
עשי הספסרות והעוול המתרחשים יומיום.
ורוקא עתון שאין לו כל עורף מפלגתי
וכספי, ושכולו תלוי בקוראיו, מרים בגלוי
את דגל המלחמה בתופעות השליליות.

במקום שתהיה תגובה לכך, והיא צריכה
להיות חריבת ומעוררת לגבי אותם בחורים
צעירים היושבים במערכת, שכלול להצטייח את
עצמם בפרנסה פחות מסוכנת בלי עצמות
שבורות ופחד מפני איזמים, או באה-התגובה
ההפוכה, העולם הזה נהפך כתאום מפלגתי
מזהם משוקץ, הוא שייך לעתונות הזולה
הצורבת, שיש לטהר אותה מתוכנו.

כך אני וכל חברי מנהלים מדי יום ביומו
ויכול על העולם הזה. כשהגנו מזכירים פרשה
מסוימת, תיכף מעירים לנו "בטח קראתם ש-
את זה בעולם הזה, ופה באה ההערה ש-
בדרך כלל מוציאה אותי מכלי: 'אתה בטח
לא יודע מי זה אבנרי, כאלו הוא היה
אינני יודע פשוט מה לומר.

אבל אני שואל את עצמי: אם לא העולם
הזה, האם היה ידוע לי ולחברי מי זה שלום
ליגום, ירקוני וכל משתמטי קרן-המגן, ה-

אורי אבנרי

מכתבים

מונתה למוסדות לתואר צבית 56, מופיי
על בעמוד 20 ש"ה גליון זה.

אני רוצה לדעת מדוע הוספתם לי ב-
סירתי המועדון הראשונה (העולם הזה 954)
ארבע שנים ששור. לא ראיתי זכר לה. הנני
רק ב-18.

טובה זהבי, רחובות

אם באמת רוצים אתם לחשוף ולטפח את בלי-
אותו הנפיש היסודית של הדור שנרד בארץ
זו, להראות פנים צעירות אלה של נועד בלתי-
מושגת, עזרו נא לי להכין מדוע פנים צעירות
אלה חייבות להשתיר לנוף נשני-דווקא? האם
עלי להפיק מבר שוק בקרב בנות המין היפה
נמצאים לחציות והנשמה?
על מנת להסיר חשדות אלה ולתקן מעט את

אני תומך בהתלהבות בהצעתו של הקורא יורם
וייס מפרסיהנה (העולם הזה 954) לבחור כמו
עמדת לתואר צבית 56 את החילת שרצה בכני
דום סוג א' כראש מחלקת ח"ר, כדי להרים את
המוראל!

יוסקה ברנע, חולון

את לקחו של סיפור הבינוני:
זה התי"ר כלל אינו אידיאלי.
מי האיש, לא ירוץ
(גם ללא שום תרוע)
אחרי נערה שכזאת?

דוד צוקר, נתניה

החילת-חירות המוראל, יוכבד טופרובר,

הרושם, עליכם להכיר על התחרות על התואר
צבר 56 שיצטין באותו התכונות ואותו האופי,
והראוי, על כן, גם הוא להשתלמות בדרך בה
בחר.

תעודת עניות היא זו לבני המין החזק שלא
נחלצו להגן על כבודם, או אולי מרכיבים הם
ראש בהסכמה למסקנה שאין להפשי צבר כעל
אופי ביניהם?

לאומה שמש, צה"ל

הכנפיה

משך חצי שעה התעסקתי בפתרון לוח הקש"י
ריום המסובך (העולם הזה 954) והנעתי למסקנה
כי מדינה זו משולה לתשבץ אחד גדול של
ניכיות ומעילות.

יעקב פריש, תל-אביב

איננו מבטיחים פרסים לפותרים.

תמונותיהם של הנאחבים והנעמים שייקה
ירקוני ועמם בן-גוריון כלוח הקשרים, הוכירו
לי את חוויותיו וטוויל-ידים מעליהם בארץ
הפלואת.

רבקה צור, גבעתיים

הם עמדו תחת עץ, איש חובץ צוואר רע'
הו, ועליה ידעה כהרף עין מיהו מי...
(ראה ציור).

המכה המחפירה ביותר שלנו היא האדישות,
אשר תמחה אותנו אם לא נצא ממנה. לאחר
הנילוים, לא ננקט שום צעד הנוגין ובריא נגד
עמם בן-גוריון והכנופיה. אם העם לא יעמוד
בחומה היה מאחורי שורת המתנכרים, ידרו כל
מצרם וכוונותיהם הטהורות תהומה.

י"שר כוחכם, ובמיוחד על שני הנליונות האחר
רונים (העולם הזה 953, 954). בהם השפעתם את
פרצופם של המשטרה על את הסכנו הרב הכרוך
בהם. המשיכו בדרך זו, כי רבים רבים מלווים אתכם
באהדה.

א. כן-משב, קרית-עמל

...המשיכו נללות את האמת האכזרית כי
מערומיה, כי אולי יבין סוכני-העם כי שלטון
זה הוא נלולה מרה לתושבי המדינה הזאת.
יצחק י. הללי, ירושלים
... פשוט רציני להביע במשהו את צערי ו-
את דאגתי נוכח המצב בו אנו נתונים ונוכח את
היענותם של בעלי האמצעים לקרן המגן... עתוני
כס הוא היחיד שלקח בריצות את פשעם של
בעלי האמצעים.

מתתיהו זית, גבעת הרצל

חשיבותו של בעד

הצעתו של יצחק אבנרי (העולם הזה 953)
לבטל את המושג בעל, שאינו הולם את יחסי
המשפחה בקיבוץ, איננה צריכה להתייחס דווקא
לחיים בקיבוץ. גם בעיר אברהם זה מכבר הבעלות
על האשה, ויש הטוענים שהמצב כבר הפך.
היה רצוי, איפוא, להפסיק את השימוש במילה
עתיקה זו גם בעיר, מאחר שאין היא אלא לענ
לרש.

אליק מ, חיפה

האם הקורא מג נשוי?
אחרי שקראתי את הצעתו של יצחק אבנרי,
פנית פעם אל אשתי בחברה במזנון החדש
"רעית", וכתית להרמת גבות ושאלה: "אתה
חולה, או משהו?"

שלום ברזילי, תל-אביב

אתה הסיבות שמנעו בעדי עד כה להתחתן,
היתה הפחד מפני השימוש במונח בעל. כעת אני
מוכנה כבר להסכים לדעיון.

יהודית מינץ, חיפה

על פסדים ויהודים יקרים

אינני מתמרר להיות מבין גדול באמנות. אך
דבר אחד ברור: ספילוי של אדומים (העולם הזה
954) הם באמת נפלאים. ויש להצטער על כי לא
נמצא להם מקום כבוד במזיואון הלאומי שלנו.
שאת חזרוני מלאות לעתים יצירות של ססבר
אמנים בעלי קשרים במקומות המתאמים, כמו
ה"צירת" צפורה אילון, אשתו של היהודי היקר
אפרים אילון.

לוי גולדברג, תל-אביב

אדומים יבואו בו

איך זה שמתם את היה הררית בשער (העולם
הזה 952)? איך כיבתם אותה בתואר צבית 56,
הרי היא קומוניסטית!

יונה לבנון, נתניה

הקורא לבנון שם בוודאי לב שהשער היה
אדום.

סייג לחובבמה - גיד

פסוק חובבמה של סומרסט מוהאם (העולם הזה
953): "שכל שאני מודק, כן הנני נוטה להטיף
ספק במימרה המקובלת כי עם הזקנה באה גם

החובבמה", מתאים גם לכם. עתונכם ועתונאיכם
אמנם בעלי חזק וזקנים יחסי, אך באשר לי
חובבמה...

מיכה קלנר, חיפה

העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת
חובבמה, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים

...בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה
הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו
תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצע
היתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדום. ה-
תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי-
אנוכיותו וחוסר המידות שנילה אחרי מאסרו,
להתנדב למצב זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחנייה עם ירדני, כאשר
הייתי משקיף מעבר לכנענות וראיתי כיצד מת-
בצעים מבצעים נועזים. ואחד מידידי, העובד
למען הצבים העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר
אף הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ ה-
מלחמה.

רנלד רייטי, ציזל-הורסט, אנגליה

ליונסקי רוכבת שוב

אסתר ליונסקי נראית בתמונה (העולם הזה
950) בדיוק כמו שהיא נשמעת ממכתביה האחר
סייג: הסרת שמץ של חוש חומור.

צורק פלדמן, רמת-גן

מה נטפלו כולם אל אסתר ליונסקי? היא עדיין
לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל,
מתגוננת מהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז
על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה

יש, או אין?

דין הדור הבא

בתשובה למכתבו של שמואל חרמוני (העולם
הזה 946) הריני שולח לכם העתק של במכתב
הנלוי לעבר אל-נצאר ובן-גוריון החתום בשמי
ובשם חברי-לדעה אחרים. העתק של המכתב
הזה (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה
אלי בכמה (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסוי
ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הדור הבא, שייכתבו
על תקופתנו, מי ומי ממייס אסונות על ראשי
האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-
נדרים - כמוני - הנחלים יחד עם המוני היהודי
דום והערים באזור המזרח-הקדום מ"הננת" ה-
מליטריים המודרני, כדברי חרמוני.

אפילו במצב המהושמל והספוג שנהא של היום
היים יהיודם במצרים וביתר מדינות-ערב, ולא
דווקא מאחורי גורות-תל, אין, איפוא, מלחמת
ישראל-ערב מלחמה של החיים, כפי שהיתה המל-
חמה נגד נרמניה הנאצית, אלא מלחמה על השל-
טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצבא-הארמ, ולא למגן
דויד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם
יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני הצד-
דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-
חמה.

שלום זמיר, תל-אביב

מה דעתך על
3 צבית 56?

י אופיר, שחקן: "אנחנו עוב'
רים עכשיו, לדעת, תהליך הת-
פתחות בצורת החיים בארץ. לפני ש-
גים מעטות היה המיוחד שבצבית ה-
שחקי, הפשטות בתלבושה, חוסר שימת-
לב לצד החיצוני ובטחון-עצמי מופרז.
כיום צורת החיים בארץ היא יותר
רגילה ונורמלית, והצבית של היום
צריכה להיראות ולהיות בהתאם לכך.
אמנם, בטחון עצמי אינו מוקד, אך קצת
יותר ריסון ועידון היה בריא יותר. צב-
רית צריכה היום לשום את לב ללב לצד
החיצוני של הופעתה, גם לבוש וגם ל-
גוף, צריכה להיראות יותר מתורבתת
ומעודנת. כי גיוני הנימוס המקובלים
בחברה אינם יכולים לפגוע בצביות."

הפיאודליזם

גל של התרגשות הציף בשבועות ה' אחרונים כמה מעוניי הארץ בגלל עיסקה מסוימת של נפט, שעליה למדו מקריאה ב' גליון העולם הזה (953).

מסתבר שממשלת ישראל העניקה זכיון חשוב מאד לחיפוש נפט באזור חשבו מאד לחברה מקומית, חסרת מטבע זר, במקום ל' העניקו לחברה זרה שהמטבע הזר מצוי ב' ידיה בשפע. אותה חברה פרטית היתה מזורה למדי: היא היתה מורכבת מצרור של אנרי דות מפלגות שהתאגדו לפי מפתח מוסכם. **במלים אחרות:** ממשלת ישראל מסרה את אוצר הנפט שלה, שטרם נתגלה, כשלי לחלוקה בין המפ' לגות. מאחר שהמניות שוות הרבה יותר ממה ששולם עבורן, הרי ש' המפלגות קיבלו מן הממשלה מ' תנה יקרה.

עיסקה זו לא נראתה לאותם עתונים. הם צעקו חסם. מאמרים ראשיים חוצצו להבות נכתבו עלידי כל העתונאים הנכבדים.

וכאן יש מקום לתמהון מסויים. לא לגבי העיסקה עצמה — זו אינה מתמיהה כלל ועיקר. להיפך. אלא לגבי העתונאים ואנשי הציבור שהתקוממו נגדה. שהרי אם התרג' שותם אמיתי, שמע שאין הם יודעים היכן הם חיים. יש צורך להסביר להם את עובדות החיים היסודיות. נשתדל לעשות זאת כלהלן, מבלי להכאיב לרגשותיהם.

שנן ארצות בהן שולט "העם, העם, עלידי העם, למען העם". שום דבר אינו עימד בין האזרח לבין המדינה. האזרח מצביע ב' בחירות, משלם מסים ומשרת בצבא. תמורת זאת מגינה המדינה על חייו ועל רכשו, עומדת מול אויבים מבחוץ ובענישה את ה' פושעים בבית. לזה קוראים דמוקרטיה.

לא זה המשטר הקיים כיום במדינת ישראל. **כי מדינה זו אינה מבוססת על יחסים ישירים בין האזרח לבין ה' שלטון. האזרח בעל הזכויות הוא קודם כל ומעל לכל חברימפלגה. ה' מדינה אינה ארגון של אזרחים, אלא ארגון של מפלגות.**

מפלגות אלה אינן אגודות של בעלי דעה שווה, המתארגנים כדי להיאבק בצחצח למען הגשמת דעותיהן בדרך של בחירות. הן הרבה יותר מזה. על כן אין הן דומות לשום מפלגות אחרות בעולם. על כן גם אין ב' עולם כולו משטר הדומה לזה הקיים בארץ. למשטר זה אין שם ואין תקדים. אולם אפשר למצוא לפחות משטר אחד בהיסטוריה הדומה לו במידה מספקת כדי לאפשר השוואה הוגנת. המשטר בארץ דומה למשטר הפיאודלי.

משטר הפיאודלי קם, בשעתו, אחרי שהתמוטט המשלטון במדינה. רומא הגדולה התפרקה. האדם החופשי הבודד עמד בסריאונים מל' אימות החיים. המדינה שוב לא סיפקה לו את שירותיה החיוניים. הוא היה זקוק לתחליף.

הוא מצא את התחליף בדמותו של האדון החזק הקרוב ביותר. הוא מסר לאדון את הבעלות על רכושו ושיעבד את עצמו לשרותי. תמורת זאת נתן לו האדון את הסותו והתחייב להגן עליו.

בארץ-ישראל קם המשטר החדש בתנאים דומים. המדינה לא היתה קיימת. השלטון הקיים היה שלטון זר ועוין, שלא סיפק ל' ציבור העברי את הצרכים המתאימים לרמת התפתחותו. האדם העברי הבודד היה זקוק להגנה, לגוף שיספק לו את שירותיו. גוף זה נמצא במפלגה. המפלגה סיפקה לו את מקום העבודה ודאגה לתנאי עבודתו. היא סיפקה חינוך לילדיו ובטחון לרכושו. הסתדרויות העובדים, לשכת הבדיקה, ארגוני

ההגנה, כל אלה היו כפופות למפלגות ומילאו את רצונן.

ינתיים קמה המדינה, ולמשך כמה חדשים היה נדמה כאילו חיסול לידיה את סמכויות השלטון של המפלגות. אלא ש' היתה זאת טעית אופטית. המדינה לא באה במקום שלטון המפלגות, אלא נתנה רק צורה חדשה לשלטון זה.

המדינה הפכה למעין פדרציה של מפלגות חופשיות וריבוניות. המפ' דגה ייצגה את האזרח כלפי המדינה, ואת המדינה כלפי האזרח.

גם בחברה הפיאודלית היה קיים מלך. אולם מלך זה לא שלט במישרין. הוא שלט

תגבה ממנו את מס ההכנסה הנר' רש מאדם אחר.

בתחום השיפוט דומה המפלגה ה' ישראלית בדיוק לפיאודל של ימי הביניים. מאחר שהיה אסור לשליחי המלך לחדור לשטח הפיאודל, היה הפיאודל עצמו ממנה את השופטים. בית המשפט שלו סילק בהדר' רגה את בית המשפט של המדינה.

מאות בתימשפט "פנימיים" של המפלגות, ושל האגודות והחברות המסונפות להן, שופטות את הפרט ומגיינות עליו מפני חוק המדינה. בהדרגה עבר שיפוט "פנימי" זה מסכסוכים אזרחיים לענינים פלי' ליים מובהקים, וכולל עתה את ה'

דיון בפרשות השחיתות הגדולות ביותר, המקיפות מיליונים רבים.

א תמיד עמד רק פיאודל אחד בין האדם הפשוט לבין המדינה. לעתים קרור בות היתה קיימת שרשרת שלמה של פיאודלים, אחד על גבי השני.

המלך העניק את המחוז לפיאודל מסויים. אולם הלה היה רשאי לחלק את מחוזו בין כמה פיאודלים שהיו משועבדים לו, וגם לאלה היתה חובות לחלק את אזורם. האכר הפשוט היה משועבד לאביר, שהיה משועבד לר'ון, שהיה משועבד לדוכס.

בארץ קיים מצב דומה. המפלגה מחולקת לכמה וכמה גופים, שלכל אחד מהם הרי' בונות בשטח מסויים משלו — מוסדות כל' כלים ריבוניים כמו סולל'בונה, שלטים מ' קומיים ריבוניים כמו אבא ח'שי, חברות פיסטוריות ריבוניות של חברימפלגה בעלי' חתק, אחוזות כמו נחלזות.

כל גוף כזה שולט בשטח שלו. גם בימי הביניים לא ניתנה לכל פיאודל העניקה (פ'י אורדום) של אדמה דוקא. הגיו פיאודלים ש' קיבלו בהעניקה את הזכות לגבות מכס, או

את הזכות על משרה ציבורית מסוימת, או את הזכות להפעיל מפעל תעשייתי או סחנה.

כל זה נכון לגבי הארץ. המפלגה יכולה להעניק לגוי'משנה או ר' חבר מפלגה בודד את הזכות ל' גבות מן המדינה שכר עבור עבד' דה שלא עבד, את הזכות על עמדת מפתח ציבורית ויחד עם כל ההכנסות מיוחד, מיכרזים כוזבים, דמי תיווך והשתתפות בעסקים פרטיים הכפופים לאותה משרה, את הזכות להקים לעצמו קרן ראשיהעיר, את הזכות על אוצרות נפט, או כל זכות אחרת.

פי תורת מארכס, נבע הפיאודליזם, כמו כל משטר אחר, מן השליטה על אמצעי הייצור.

בישראל אין המשק המקומי מבוסס בעיקרו על אמצעי ייצור מקומיים, אלא על הכנסות המגביות, המענקים והשילומים הבאים מחוץ לארץ. על כן טבעי הוא שהפיאודליזם המפלג' תי בוסס על שליטה על אמצעי הייצור.

הבסיס לפיאודליזם הישראלי הוא המגבית היהודית המאוחדת באמריקה. מגבית זו משלמת מדי שנה בשנה הענקות אדירות לכל מפלגה ישראלית, מחרות ועד מפ'ם. בכסף זה מטיחה המפלגה את מרותה על חבריה, קונה בציר' דה זו או אחרת את קולותיהם ב' ימי בחירות ומכתיחה את נאמנו' תם ככל ימות השנה. בעזרת רשת ענפה של חברות שיכון, עתונים, מוסדות כלכליים ואחרים.

כך, למשל, מקבלת פא"י, מפלגת פועלי אגודת-ישראל, סכום של 80 אלף דולאר ל' שנה. בכסף זה כבטיח לעצמו קומץ זעיר של עסקנים מעמד של "מפלגה" עם כל הכרוך בזה. כולל כסאות בכנסת, חברות כלכליות ענפות ועתונים יומיים. אגודת-ישראל ופ'י עליאגודת-ישראל מוציאות יחד שלושה עתור' גים יומיים: המודיע, הקול ושערים.

כל חברה פיאודלית ישנו מאבק מ' תמיד בין הפיאודלים. כל פיאודל משי' חלל להגדיל את ההעניקה שלו ולצמצם את כוח מתחריו.

בישראל נקראת תופעה זו "מלחמת מפ' לגות", והיא מוצאת את ביטוייה בדיוני ה' כנסת, בהרכבת קואליציות ובכינון אופוזי' ציות. בצורה זו נקבע המפתח על פיו מ' חלקות המפלגות השונות ביניהן את הכנסות המגביות, המענקים והשילומים, הן עלידי הענקות ישירות והן עלידי חלוקת רשיונות ייבוא והקצבות המטבע'הזר לחברות המסור' נפות להן.

מובן מאדיו שכל הפיאודלים היו מאוחדים בנקודה מכרעת אחת: שכדאי לקיים את המשטר הפיאודלי. כך מאוחדות כל המפלגות הי' ישראליות, מן הימין ועד השמאל, כקואליציה מאופוזיציה, בהחלטה הנחושה לקיים את המשטר הקיים ויחי מזה. החלטה זו עומדת מעל' לכל המאבקים על חלוקת השלל.

ההיסטוריון מלמד כי המשטר הפיאודלי ב' אירופה התמוטט כאשר הסתירה בין האיני' טרסים של הפיאודלים לבין צרכיהחיים של העמים החריפה עד לבלתינשוא. המהפכה ה' צרפתית סילקה את שרידיו האחרונים. זה היה לפני 167 שנה.

שום היסטוריון אינו מסוגל עדיין לנבא מתי יתמוטט המשטר הפיאודלי בארץ, ויפנה את מקומו למדינה דמוקרטית אמיתית ו' למפלגות אמיתיות. יש להניח שעד אז יורום נפט רב מאדמתהאומה בחלק, ישר לתוך כיסי הפיאודלים הישראליים.

העם כוח במוותניים

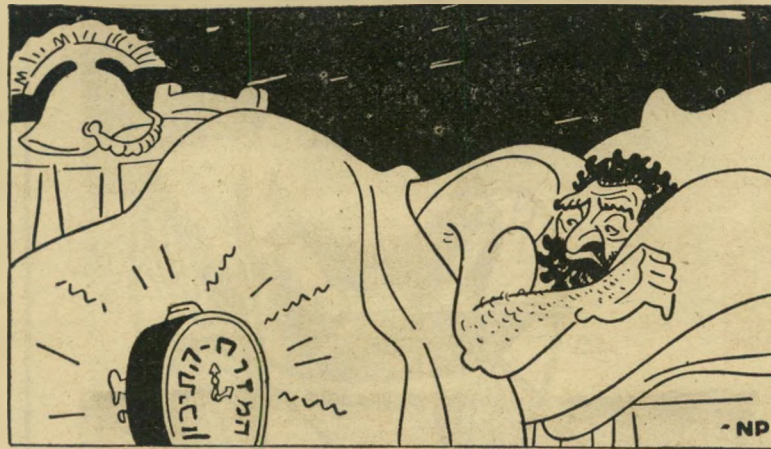
דממה מזוהה הוסיפה השבוע לשרור על פני ישראל על אף הרוחות השורקות וגשמי הסערה.

עם הגיע המשלוח הראשון של נשק קימור ניסתי למצריים נפתח ויכוח גדול. כל אדם הבין כי גורל המדינה עומד להיחתך וכי יש צורך בהחלטה ברורה וקיצונית — למלחמה או לשלום.

מאז לא קרה דבר שישנה את חומרת הניצחון. להיפך הוא הוסיף להחמיר מיום ליום, שעה שהנשק הוסיף לזרום למצריים ולעיראק, ומעצמות העולם הבליטו בגלוי את רצונם לנטוש את ישראל.

אולם ישראל לא החליטה שום החלטה שיהיה. אט אט שככה ההתרגשות, ירד המתח. כמו תועימובר הגוועים בצמא הזוחלים כי שארית כוחם לעבר פאסה-מוראנה רחוקה ובוגדנית, רצו נציגי ישראל אחרי הבטחות ה"נשק האמריקאיות", שאינן יכולות להתממש ברצינות. היתה זאת הפעולה היחידה שהוסי כם עליה.

לשון נופל על לשון. אמר השבוע ציר ג'קן: "שרת הציר מתנינה. בגוריון החליט על מדיניות של המתנה. בינתיים מתכים לי מתנות (של יהודי אמריקה). ובסופו של דבר חילה כל המדיניות הישראלית כמו בגוריון עצמו במחלת המתנה."

אל המלחמה: "מה, שוב פעם?" (נורדברג, גרמניה) מתנינה, המתנה, מתנות, מתנה

אפשר היה להסיק מסקנה עגומה על אותו משקל: לצמרת הישראלית חסר הכוח בכמות. בשעת הכרעה הגורלית, כשהכל היה מונח על כפות המשקל, נופל לשון על לשון המאזניים.

מדיניות הניצב בא

מי שעצם השבוע לרגע קט את עיניו יכול היה לחשוב כי חזר דור אחד אחורנית.

לפני עשרים שנה היה נטוש ויכוח מר בהנהגה הציונית. סר ארתור ווקופ, הנציב הבריטי טובי-הלב, נשאר יושב על כסאו כשי ניגנה התזמורת את התקווה באולם אדיוסון הירושלמי. הציונים הקיצוניים ראו בכך על-בון מכון, הזכירו שזה כבר מקרה שני, דרשו הגבה נמרצת. הציונים המתונים סברו שהיה זה משגה, יעצו להימנע מהגבה.

חותמת בדרכון. לעומת חוקפ הקטן והכפוף, נראה האורח שביקר השבוע בישראל גבוה וחסון. ביקורו של דאג האמריקאי, המזכיר הכללי של האו"ם, סימל את עצמאות המדינה. אולם הויכוח החרף שעורר הזכיר את ימי המנדט.

כבר שעותיו הראשונות בישראל הרגינו, מאחר שנתן לשר החוץ להמתין לו לפני הדלת בשדה-התעופה בלוד. אולם היה זה כאין וכאפס לעומת סירובו לתת לשלטונות להחליט תים את דרכונו בחותמת המדינה, כי ממש-לית ערב מסרבות בהחלט לתת למבקרים להיכנס למדינותיהן אם דרכונם נושא חותמת ישראלית.

הפעם הזדקפה מדינת ישראל במלוא קומתה של חולטר איתן, מנהל משרד החוץ. הוא ציחה להתחיל את הדרכון, ויהי מה. ישראל ניצחה לאורך כל הדרכון.

יבמת לחולה פרטן. תוך כדי חיוכות ער וחרף זה, כמעט נשכח שליבוקרו יל

האמריקאי היו צדדים הרבה יותר חשובים וחמורים. אחרי שיחה של שלושת רבעי שעה עם דויד בגוריון פורסמה הודעה סתמית שהטעימה שובר על "מכלול בעיות" — מושג העלול לכלול, אצל דויד בגוריון, כל נושא. החל בכתבי אפלטון וכלה באופים של העמים הסקנדינביים בהיסטוריה.

בסוף הביקור נסתבר כי רק נקודה אחת יושבה: האמריקאי הביא הצעה להסדר בי-שטח ניצנה, הנקודה הפחות חשובה בגבולות ישראל. היה זה כאילו הציע רופא לחולה סרטן לטפל ביבלת בהוננו.

היסטוריה היהודי הנציח

אסתר המלכה, שהצילה את עמה תוך שיחת-אבהים עם המלך אחשורוש השיכור, יסדה מסורת בישראל. בכל דור ודור קם לפחות יהודי אחד, שהיה במקרה קרוב לי-פרנץ הור, ניצל את קשריו האישיים כדי לבטל גזרה שאיימה למוטט כליל את סוכת דויד הנופלת.

השבוע, כשפירסם הארי טרומן קטע נוסף מזכרונותיו, נתגלה כי גם בשנים האחרונות לא חסרה תופעה יהודית נצחית זו, וכי היה לה חלק נכבד בקרב על הקמת יש-ראל. שמה, הפעם: אדי יעקובסון.

חנות לגלנטריה. בימי מלחמת-העולם הראשונה נודמן אותו אדי, יהודי קטן ממדי גת מיסורי, ביחידה אחת של חיל-התותחנים האמריקאי עם סגן-משנה ממושקף בשם הארי טרומן. השניים ביצעו פעולה חשובה מאוד: הם אספו שני דולארים מכל קצין ביחידה, הקימו שקים פרטי, שסיפק לקצין גים את כל הדרוש להם. עם סיום המיבצע הוחזרו לכל הקצינים הדולארים שהשקיעו, בתוספת רבית ורווחים והשניים הועלו לדרגת סגן.

לקח זה לא נשכח מהם. אחרי המלחמה, כשביקש סרן הארי טרומן עיסוק אזרחי, הקים עם חברו אדי שותפות להנהלת חנות לגלנטריה. החנות פשטה את הרגל, גרמה לכך שהשותף האחד יתמסר, בלית ברירה, לפוליטיקה. כעבור עשרים שנה הפך לי-נשיא ארצות-הברית.

הוא לא שכח את אדי, היהודי הקטן מיסורי היה יכול לבקר בבית-הלבן ככל ש-עלה על לבו.

מרדכי היהודי. כשפרצו הקרבות בי-ארץ, הפעילו ציוני אמריקה לחץ אדיר על הבית הלבן. טרומן, שעמד מול הלחץ הנגדי של מדינאיו ומצבאיו שהתנגדו בתוקף לי-מדינה עברית, הטיל מצור על עצמו, סירב להיפגש עם כל מנהיגי יהודי שהוא.

רק איש אחד היה מסוגל לפרוץ את ה-מצור. שותפו לשק"ם ולחנות הגלנטריה סי-רץ אליה, דרש ממנו לקבל את חיים וייצ-מן לראיון. כמו אחשורוש לאסתר המלכה, נעתר טרומן לבקשת ידידו. כמו מרדכי ה-יהודי, הגיע וייצמן אל המלך הכלי-יכול, שבועיים לפני מיבצע נחשוו.

כשקמה המדינה כעבור חודשיים, הכיר בה טרומן אישית, בניגוד לרצון כל פקידיו וקציניו, עוד באותו לילה.

מנגנון החושך מכשיריו של גנב

לפני שבועיים נכנסה אשתו של השגריר האמריקאי לחזרה-מטיסה של ביתה הרמת-גלי, נתקלה בדמות זרה, היה זה גנב. האשה לא אבדה את עשתונותיה. היא הד-עיקה עזרה, אולם הגנב ברח. הוא רק הד-איר כמה מכשירים במקום. היו אלה, בי-מקרה, מכשירי האזנה.

לפני כן קרה מקרה בלתי-נעים גם כי שגרירות הבריטית. היא פנתה למשרד ה-חוץ, ביקשה להסיר כמה חוטים מבית סמוך. חוטים אלה לא היו מפרעים להם, הודיעו עובדי השגרירות בתמימות, אלא שבמקרה הם מובילים לבית השגרירות.

הפגנות יחי השלום!

הדיכויים על מלחמה באים לרוב זמן רב לפני שמתחילה המלחמה ממש. כך מלמדת ההיסטוריה. על מדרגות קולנוע מוגרבי, ה-שבוע, עוד בטרם הספיקו להישמע הדי-

(המשך בעמוד 8)

איומי מוריה לצאת למלחמה אם ישראל תחדש את העבודה כערוץ הירדן לא ירתיעו את ממשלת-ישראל. העבודה שהופסקה לפני שנתיים בלחצו של ראש משקיפי או"ם לשעבר, גנרל וואן בניקה, תחדש תוך זמן קצר. ארצות-הברית, שדרשה אף היא בזמנו להפסיק את העבודה, לא תתנגד במיוחד להידושה הפעם. לאחר שנציג הנשיא אייזנהואר, אריק ג'ונסטון, לא הצליח לשכנע את הערבים לקבל תוכנית כלל-מרחבית לפיתוח וחלוקת מקורות המים, בהחירה ישראל את החלטתה לסיים את העבודה.

ג'ון פטר דאגס יפגין שוב את חוסר אהדתו לישראל. בעוד חודשיים, כאשר יצא לביקור רשמי בהודו, יתעכב שרי-החץ האמריקאי בקהיר ובבנגור, יפסח על בירת ישראל. בתוספת ליחסו של מזכיר או"ם דאג האמריקאי, תדגיש התנהגותו של דאגס את הנטיה הגוברת של מדינות המערב להתעלם משייכות ירושלים למדינת ישראל.

יוון תנתק את יחסיה הדיפלומטיים עם בריטניה. הסיכסוך בין שתי הארצות על עתיד קפריסין הוחרף לאחרונה כאשר החלו האנגלים להפריע לשידורי רדיו אתונה המכוונים לאי.

נטורייקרתא לא יעברו לעיר העתיקה. משאומתן בדרג גבוה, שהתנהל בין נציגי הקבוצה הדתית בניו-יורק לבין שגריר הירדן בואשינגטון, נכשל. הוויכוח נסב על "ישוב" של קרוב ל-100 משפחות של נטורייקרתא בירושלים העתיקה. הירדנים, שהסכימו לקבל תחת חסותם את אנשי נטורייקרתא כ"פליטי" המדינה הציונית, סירבו להתחייב כי ישכנו אותם דווקא בירושלים העתיקה. נטורייקרתא סירבו להחליף גלות אחת בגלות שניה.

ישראל עקרה גרומים למיכסוף רציני בקרב יהדות אמריקה. גולדה מאירסון מסרה את הסכמתה, בשם ממשלת ישראל, לתוכנית חדשה של יידה האיש הורי מונטור, מלך השנוה. עיקר התוכנית: הקמת אירגון יידי ישראל, שיכלול לא-ציונים אוהדי מדינת ישראל. הקמת אירגון זה עלולה להשמיט את רסן המנהיגות מידי ההסתדרות הציונית באמריקה, בעלת ה-נסיה הצ"כית והזקנה.

ירח הדבש הממושך של ספרד עם הגושה-הערבי מתקרב לקיצו. פרנקו ביסס עד כה את זיו-זורו אחר הערבים על הסתייגות חסודה ממעשי הדיכוי של הצרפתים במרוקו ה-צרפתית. עתה הועמד במצב לא נוח על-ידי שינוי המדיניות הצרפתית: לעומת הויתורים הצרפתיים ללאומנים המרוקאים, ממשיך פרנקו להקפיד על משטר קולוניאלי במרוקו הספרדית. גמאל עבד אל-נאצר, שנענה להזמנתו של פרנקו לי-השתתף בוועידה ערבית-ספרדית-צרפתית בעיני מרוקו, שתיערך בספרד, נמנע יצ-כה מלנקוב תאריך לביקורה. כל עוד לא התחייב פרנקו מראש לויתורים מי-נימליים.

אם הנך תושב תדיאביב הנודר לחופים מרוחקים מרי קיץ יש כל הסיכויים שתוכל לחסוך כסף השנה. עיריית תל-

אביב תעשה את כל המאמצים לאפשר החלו בהטיית צינור הביוב העירוני צפונה. עם השלמת העבודה יסוהר היט מזוהמת.

שורה של העברות, החלפות ונסיעות מחכה לאנשים הבאים:

דניאל אופטר, ראש עיריית ירושלים, יעבור להתמנות ציר באחת ממדינות דרום-אמריקה.

יצחק קריב, אף הוא ראש עיריית ירושלים, יעבור למשרה חשובה במשרד הסער.

דוד שאדתיאל יחליף את חום ארגנטינה בשלגי נורבגיה. שאלתיאל, מפקד ירושלים במלחמת השחרור שסיים עתה את כהונתו כציר ישראל בבאנוס-אייירס, יתמנה ציר ישראל באוסלו.

מחיפה יצא נתן דהב, מזכיר מפא"י בצפון, בשליחות לחוף-לארץ. מאז קיבל את תפקידו, הודות לתמיכת מרכז מפא"י, לא היה להב אהוד במיוחד על אבא חושי. אחרי הבחירות לכנסת, למשל, החליט לברר מדוע קיבל אבא חושי בתיפה יותר קולות בבחירות לעירייה מאשר מפא"י בבחירות לכנסת. עתה נכנע המרכז לתביעת חושי לסילוק להב.

מפא"יניק אחר, העומד להתנועע בקרוב, הוא לוי יצחק הירושלמי, דובר מפלגתו ומזכיר מערכת "הדור" המנוח. הוועידה הבאה של מפא"י, שתתכנס בסוף פברואר, תבחר בו לתפקיד חשוב במסודות המפלגה.

פקיד השומה הראשי במחוז חיפה והצפון יתפטר, למרות שהאשמות "שורת המתנדרים" נגדו הוכחשו על-ידי מזכיר המדינה זאב שרף.

גילויי החברחות והזיופים שנעשו על-ידי הקצבים בשנים האחרונות, יביאו לעריכת רישום חדש של חלוקת כשר לאזרחים. הרישום האחרון, שנערך לפני ארבע שנים, השאיר פתח רחב להערע על שלטונות הפיקוח, לרעת הצרכן.

אל תתפלא לשמוע את ישו מדבר עברית. קארל (יום הזעם) דראיי, הבמאי הני הנודע, יסיר בישראל את תולדות חייו של הנוצרי, ישחק בו שחקנים בלתי-מקצועיים כולל תפקיד ישו עצמו. הסרט יוסרט בעברית, יינתן לו תרגום בשפות אחרות, בארצות בהן יוצג.

שלטון הישראלי. אחרת היה המבט מופנה כמעט אוטומטית לעבר לוחמי-השיחרור היזניים בקפריסין. ידירות פוליטית אינה צריכה להתבסס, דווקא, על רגשות. זכרונות משותפים של מאבק נגד הדיכוי הבריטי, החיפושים במשך קים, הסלת עוצר ומצב-צבאי, כל אלה יכיר לים להיות מלט מדבק. אולם ישנו נימוק הרבה יותר מפוכח ומעשי.

העם הקפריסאי זקוק, ברגע זה, לידידים. הוא זקוק לעזרה מוחשית במלחמת-שיחרורו. הוא זקוק גם לעידוד מוסרי, לתעמולה אוהדת, להופעה תומכת באו"ם ובזירה הבינלאומית. בשעתו הצליחה ישראל לרכוש לעצמה מקום חם בלב העם היווני, הודות לפעולת ההצלה הנמרצת של שיטת חיל-הים הישראלי באיים פגועי רעידת-האדמה. זאת היתה פעולה חד-פעמית. השפעתה תהיה כאין ור כאפס לעומת גשר הידידות שיחבר את יוון וקפריסין עם ישראל כאשר תתיצב המדינה בגלוי ובאופן מעשי לימין המאבק הצודק של איי-הדמעות.

כיום עמדת יוון כלפי ישראל פושרת מאד. הסיבה העיקרית נעוצה בקיומו של מיעוט יווני גדול במצרים, שאין ממשלת יוון רוצה להיקל למעמדו. אולם המצב הפסיכולוגי ישראלי תנה לחלוטין כאשר תעמיד ישראל את כל האפשרויות הממלכתיות שלה לרשות המחתרת הקפריסאית.

לכל המיליונים במרחב הרואים בישראל כי יום חלק בלתי-נפרד של מערכת האימפריאליזם המערבי, תשמש התמיכה במלחמת קפריסין אות כי משהו השתנה.

ידידותה של קפריסין עצמאית או עצמאית למחצה במקרה של מלחמה במרחב תהיה שווה לישראל כמה משחיתות וכמה להקי מי-סוסים. היא תהיה ההגנה היעילה ביותר על אגיות התובלה של ישראל הלוחמת. היא

תמונה החרוטה בזכרוננו של כל תושב תל-אביב: תל-אביב, 1946. כיכר המושבות בימי מיכצק פיל, חייל בריטי מפי נה את לוע המקלע לעבר רחוב אלנבי, כעבור שנתיים לא נשאר חייל בריטי על אדמת ישראל.

ל אורן 951 קילומטרים ארוכים של מדבר, ערבה וגבעות משתרע הגבול היבשתי והמפותל של מדינת-ישראל. גבול זה איננו גשר למרחב. הוא חזית-מלחמה, סמל שותת-דם לניתוקה המוחלט של המדינה מ-מרחב-המחיה הסובב אותה.

משלושה צדדים מקיפות ממשלות אויבות את המדינה. בצד הרביעי, לאורך 254 קילומטרים רטובים, משתרע הגבול הרביעי: הר ים התיכון.

בימי מלחמה, יהיה גם גבול זה חזית. פרט לאפשרויות המצומצמות של גשר-אווירי, יצר טרף כל פגז, כל טיפת נפט, כל חתיכת ברזל לבוא לארץ דרך הים. בכל קילומטר של דרך זו חייבת האוניה הישראלית להיות מוכנה למארב של משחיתות או של מפציצים מצריים.

ישנו בסיס אחד העשוי לשנות לחלוטין מצב איסטרטגי זה בחזית-הים של ישראל. זוהי העמדה הקדמית הטבעית לחוף הישראלי-הסורי, מאז ימי סרגון המלך ועד היום הזה. השולט על בסיס זה, יכול לאיים ממנו על ישראל, לנתק את דרך הים של ישראל, או להבטיח את עורק-החיים של ישראל.

בסיס זה שמו: קפריסין.

עקבה-עזה-לימסול

ל רוע המזל, לא הבינה ממשלת ישראל עד היום את עובדות-החיים היסודיות האלה. היא עמדה מן הצד כאשר פרץ הקרב הגדול על האי, כשם שעמדה מן הצד שעה שהתחוללו המאורעות ברחבי ממלכת הירדן. עתוני ישראל נוהגים לכתוב על תנועת המרי השכונה, על הרוגיה ופצוועיה, על נצ

גם לטרון היא ארץ ישראל... "כך שרו אסירי ההגנה אחרי השבת הישחורה, עת הובלו למעצר. כיום נערך על אדמת האי השכן מאבק דומה בין תנועת-ימרי המונית לבין השלטון הזר. עתה מתאימה לימסול לאותו שיר.

גם לימסול היא ארץ ישראל

תבטיח את הגבול הרביעי של ישראל.

ה נימוק העיקרי נגד תמיכה במלחמת-השיחרור הקפריסאית הוא הנימוק הישן נשן: זה ירגיז את האנגלים.

ואכן: זה ירגיז מאד. וטוב שזה ירגיז.

ברגע זה מהווה בריטניה את האוייבת העיקרית של ישראל במאבק על בטחונה. בריטניה עומדת בראש התומכים בביתור המדינה. בריטניה משתדלת במיטב כוחותיה למנוע בעד האמריקאים לספק נשק לישראל. בריטניה דואגת לאספקת נשק לעיראק.

אם ישנה בכלל תקווה להרתיע את בריטניה מללכת עד הסוף בדרך הרתיסכנות זו, הרי זו פתיחת חזית שניה של ישראל נגד חובשי המגבעות השחורות של אנתוני אידן. כאשר תתחיל העזרה הריכונית של ישראל להשפיע על כפות המאזניים של המאבק של קפריסין, עשויים כמה גנטלמנים לעיין מחדש ביחסם לישראל. יתכן שיימצא מי שיתן פירוש חדש למדיניות-הפיוס: לפייס את ישראל.

כל אלה כמעט כללים של אלף-בית פוליטי. אם איש לא העלה עד היום דרישה זו, הרי זה פשוט מפני שאיש אינו חושב על גיהול מדיניות-חוץ עצמאית של ישראל. מיטב הי מוחות בממשלת ישראל עסוקים בחיפוש אחרי פינכה בריטית שאפשר ללחץ אותה. קו חדש יכול להינתן רק על-ידי דעת-קהל ערה וגבוהה. על כן חובה היא על האזרח הישראלי להבין את המתרחש באי השכן, להשיקף על לקח עברו ולחדור למציאותו.

כי, במידה מסוימת, גם לימסול, פאמאגוס-טה וניקוסיה הן ארץ-ישראל.

לימסול, 1956 לולא השלטים היווניים, לא היה שום ישראלי מרגיש בהבדל: הכל דומה לימי המנדט. חיילים בריטיים, חברי שי מסכות-גז אחרי התקפה של גזא מדמי, הדפו הפגנה בעיר-הנמל הדרומית של קפריסין.

חונותיה ומפלותיה, כאילו היה המדובר ב-מהפכה חדשה בבוליביה או במלחמת-אזרחים באינוונסיה.

במידה שישראל נקטה בכלל בעמדה כל שהיא בענין האי, היתה זאת עמדה פרו-בריטית. מדינת ישראל כולה קמה על ברכי המאבק נגד הבריטים. רבים מאותם הבריטים עצמם שגורשו מארץ-ישראל יושבים כיום באי השכן. אולם על דעתו של שום מנהיג ישראלי לא עלה שאולי יש קשר מסויים בין מה שקרה בארץ לבין מה שקורה כיום ב-קפריסין.

הבריטים עצמם אינם נוטים להשכיח קשר הדוק זה. ההודש עברה מפה לאוזן במסדרונות ממשלת-ישראל התוכנית החשאית החדשה של ממשלת בריטניה. תכנית זו חותרת לקריעת הגב הדרומי ממדינת ישראל, לי-חפירת תעלה מעזה לאילת ולהקמת בסיס בריטי מרכזי בחבל ארץ זו (העולם הזה 953). לבסיס זה תהיה מטרה אחת ועיקרית: לי-יצור קשר יבשתי ישיר בין הבסיס הבריטי ב-קפריסין לבין הכוחות הבריטים המנותקים בממלכת הירדן.

במלים אחרות: המזימה הבריטית לבתר את מדינת-ישראל ולהתחיל בתהליך חיסולה נובעת במידה רבה מן העובדה שבריטניה הגדולה עדיין שלטת בקפריסין. סילוקה מן האי יהיה מעשה פרו-ישראלי, מעשה שישי מיט במידה רבה את הקרקע מתחת למזימה.

כמה משחיתות וזהקים

כ יצד לרכוש ירידים ולהצליח בחב- "רה" — אגנות זו של האמריקאי דייל קארנני לא מצאה לה עדיין מהלכים בחוגי ה-

בעבר : העמדה הקדמית

מאז שחרר ההיסטוריה היה קיים קשר הדוק בין רצועת החוף של ארץ־ישראל לבין האי הקטן, במרחק 200 קילומטר בלבד. לא רק כשרי מוסחר קישרו את שתי הארצות. מלכים ועמים ששלטו על החוף הקפידו תמיד להבטיח את האי כבסים ידירות, כנקודת מפתח בדרך הימית בין המרחב בארצות אירופה ואפריקה הצפונית.

מולדת ה'ופי' והאהבה

מולדת היופי והאהבה

האגדה מספרת כי אלילי קדם בחרו בקפריסין כמולדת היופי והאהבה, קבעו כי שם תיוולד ויונוס. בני האי מספרים עד היום בשפה ציורית כיצד נולדה ויונוס מתוך צדף גדול, שנחף עליידי הגלים לחוף פאפוס. שם, בין חורשות ומעיינות גדלה היפהפיה המושלמת, קיבלה את זבחי היוונים והפניקים שבאו מדחוף לסגוד לה. בקפריסין פגשה ויונוס את אדוניס היפה; השנים התאהבו ממבט ראשון, עברו לחיות באושר בהרי הכננון. אולם שאר האילילים, מספרת האגדה, קינאו. בזוג המאושר, רצחו את אדוניס ש כי גדל את ויונוס לעצמו. אושרה האלילה תם – ואתו גם אושרו של אי מולדתה. תושבי קפריסין, שהיו מוצאגנים במדינות קטנות, הפכו קרובות למלחמות בין הטיטנים – מלחמות שהתרחבו עם הופעת הכובשים מעבר לים. כי כבר אז ידעו כי לקפריסין חשיבות אסטרטגית.

דם, אש וחרב פולשים

דם, אש וחרב פולשים

הפולש והראשון נחת בחוקי קריסטין על פי הזמנת חלק מהתורבים. באחת המלחמות בין המחזות השונים, ביקש מלך ממלכת המצרים, הלה שלח צבא שהספיק לכבוש את האי כולו. קריסטין הפכה למושבא מצרים, שלחה מדי שנה כופר כבד בספק ומוצרים לפרעה. אך השלטון המצרי לא נמשך זמן רב. כמה מן הנוספים המובסים פנו לפרסים, הכוח העולה במזרח. הפרסים נענו אף הם ברצון. קמביזיס, מלך פרס, פלש לאי. הקרבות בין הפרסים והמצרים נמשכו למעלה משנתיים, כשכל צד מורים לאי תגבורות מחופים הסמוכים, נעזר על ידי תומכים מבני האי. לבסוף, 525 שנה לפני לידת ישו הנוצרי, גברו הפרסים סופית על המצרים ואוההיהם, צירפו את האי לקיסרות הפרסית האדירה. אולם גם הפולשים החדשים, למרות אבידותיהם הרבות, לא נועדו להישאר אדוני האי המשווע.

הערבים נוחתים

הערבים נוחתים

שוב עברה קפי ריסין לרשות נכבשי מצרים וארץ־ישראל. יחד עם עמק הנילוס, שיגשג הא תחת שלטון הרומאים. כאשר, כעבור 400 שנה, התפוצלה הקיטרות הרומאית לקיסרות המערב וקיסרות המזרח, הפכה קפי ריסין לחלק ממחוז הקיסר המזרחי שיטב בכינוי. התרבות היוונית המשותפת של בני האי עם הארץ השלטת הוסיפה לשגשג. קפי ריסין בשנת 17,649 שנה לאחר מות הנביא מוח' פלשו לאי פרשים ערביים, שהנחילו תבוסות־דמים לפרסים ולביזנטים כאחד. בראשם דהרה ודותו של מוחמד, שנפלה מאי סוסה. בקורה במסגד ליד חוף לרנקה. הערבים כבשו את האי וחזרו למצרים עמוסי שלל. קפריסין נשארה מושבה ביזנטית.

י"נות קליאופטרה

יִינוֹת קִלְיָאוֹפַטֶרָה

גם כיבוש היוון
יָסַד לָא מִשְׁכָּן

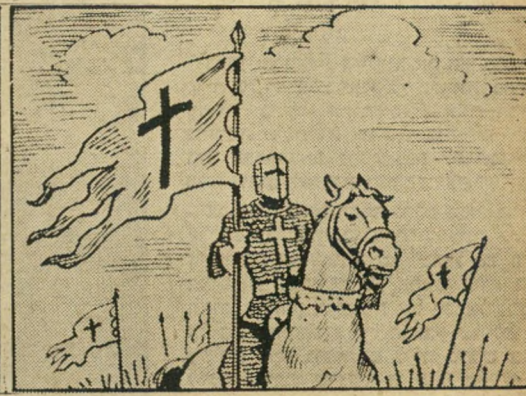
זמן רב. אלכסנדר הגדול מת בגיל 33, בדרכו צוהר ל מלכות ובין מצביאיו החלה מרדוה לחולות האימפריה האדירה שכבש בימי חייו. תלמי, חבר נעוריו של אלכסנדר, ירש את מצרים וצורתה החוף מצפון וממזרח, כולל את ארץ־ישראל. קפריסין וצורתה אף היא למלכותו, עברה בירושה לבית תלמי משך 300 שנה. קלאופטרה, הלכה האחרונה לגבית תלמי במצרים, העריכה, לפי ציורי אותה התקופה, את יינוֹת קפריסין. נשותיו יינוֹת קפריסין הקסימו את מארק אנטוניוס והואי עד הן חלס לייסד שושלת עצמאית במצרים. נקמת רומא שמד קץ לחייו, הפכה את מצרים למושבה רומאית.

אלכסנדר הגדול

אלכסנדר הגדול

אֲדוֹנו הַחֲדָשׁ שֶׁל
הָאֵי דִּיבֵר אֶת

שפת תושביו, גם הוא למד בילדותו על ווינוס, סגד לה במיץ דש' ארצו. אלכסנדר מוקון, שיצא מארצו ההררית למסע נצחון אדיר נגד מלך המלכים הפרסי, כבש במיבצעים גאוניים את ארצות החוף המזרחי של הים התיכון, התקדם לעבר מצרים. בדרך, נחתו חייליו בקפריסין. צבא מוקדון היה מורכב מן סהרות החילות היבשתיים, אשר מצביאיו פיתחו תורות לחימה חדשות. אולם גם הם הבינו את ערכו של האי כבסיס גורף לכיבושיהם במרחב. "בכל מקרה שלא יקרה", כתב אלכסנדר הגדול, "יהיה האי כנס יקר לחיילינו, נקודת היערכות זניוקה מן המולדת או האי המולדת" זה נכתב לפני 2300 שנה.

ע'סקה לסחר'ית

עיסקה ומסחרית

ביוני 1878, חזת
מו התורכים ה
מגשלים הסכם עם בריטניה. אותה שנה אך הסיטמה מלחמה
בין התורכים לרוסים, בה כבשו הרוסים שני מחוזות תורכיים.
כדי לשמור על עקרון שוויון החלוקה של רכוש האיש החולה
של אירופה, הוחזר האי לאנגלים, כל עוד ימשיכו הרוסים
לחזיק את המחוזות התורכיים. תמורת תשלום שנתי של 93
אלף לייש. האנגלים לא שימרו עד כה אף פרטטה. כניסת
תורכיה בצד הגרמנים למלחמת העולם הראשונה נתפרשה
לנזיד האנגלים כצעד המשחרר אותם מהחוליה. כקבע כי
פרסיין האי רכוש תורכיה. הם סיפחו את האי לקיסרות ובר
שנת 1925 הכריזו עליו רשמית כמושבה בריטית.

כיבוש רווי דמים

ליבוש רוי דלים

תחת מבעיותיה הרבות של ממלכת קפריסין. עם תום שושלת המלכים שהומלכה על־ידי ריצ'רד, עבר השלטון המקומי לידי ונצ'יה. עיר־הסוחר האיטלקית שהחזיקה מושבה גדולה באי, הוואנצ'ים שלטו קרוב ל־100 שנים. בשנת 1751 הופיעו התורכים וטעותומים שנחתו באי, מצורים בעזרת פאמאגוסטה, עיר הנמל בחוף המזרחי של האי. נמשך 11 חודש. הקרב על עיר זו היה האכזרי ביותר של האי, והנהרג בו 30 אלף תורכים. כאשר כבשה לבסוף העיר, הרגו התורכים את כל תושביה הוואנצ'ים. כל היום מיושבת העיר העתיקה של פאמאגוסטה כמעט על שטחה התורכים, המתנגדים לכל צורה של העברת האי ליוונים.

מסעות הצלב
קשרו קשר הזון

לבי-ארי מופיע

מסעות הצלב
קשרו קשר חזק
תן האי לבין ארץ-ישראל. ברשות קיסרי ביוזג, אשר תחילה
תמכו בצלבנים, הפכה קפריסין לעורף חיוני לפולשים שבאר
אירופה לארץ הקודש. צי ביוזג יצא לא פעם מקפריסין ל-
הביא מזון ועזרה לצלבנים. בשנת 1182 התמכר באי נסיד
ביזנטי, הכריז על עצמאותו. הוא מלך תשע שנים בלבד, עד
שהופיע ריצ'רד לב-ארי האנגלי. בדרכו לארץ-ישראל, בראש
נבא נושאי-צלב, נחת בקפריסין והחליט כי אין להשאיר את
האי בידי נסיד זר. הוא סילק את הנסיד הביזנטי, המליך
מבין גורויו. עם חיטול ממלכתם בעכו ב-1291, ברחו
רובי הקרב לנקודה היחידה במרחב: קפריסין.

כיום: אנוסים וקוקה-קולה

כלל עוברת החוזה בירושה לבן הבכור ואילו שאר אחיו מהגרים לחפש פרנסה בארצות רחוקות. בשנה שעברה, למשל, היגרו 25 אלף קפריסאים אל מעבר לים, לעימת 50 אלף שנולדו באותה שנה.

וזאת כתוך אוכלוסיה של חצי מיליון, מהם 410 אלף יוונים וקרוב ל-90 אלף תורכים. רעב גדול זה להגירה נותן לנו תמונה ברורה על המצב הכלכלי השורר באי זה.

המקור: תרבות יוונית
קפריסאי הרוצה ל- הגר נהנה מהקלות רבות. כנתיב בריטי, פתוחים לפניו שערי אנגליה עצמה וכל המושבות וארצות החבר הבריטי. הוא יכול להתיישב באנגליה, קנדה, אוסטרליה או הודו ללא כל צורך ברשיון כלשהו.

אך למרות הנוחיות היחסית המחכה למהגר הקפריסאי נושא הדרכון הבריטי, נשארו ה- ארצות הדוברות אנגלית ארצות נוכריות ל- גביו. תרבותו, חינוכו ומסורת אבותיו מור- שכים אותו הרבה יותר לכיוון יוון. אולם שם אין הוא רשאי להתיישב.

בחיבור שזכה לפרס מסעם הכנסייה ה-

ישראלי שיבקר בקפריסין ירגיש את עצמו כמעט בבית. הנוף המגוון, צבע עורם של התושבים, הים הכחול — כולם יזכירו לו את ישראל, אם כי בקנה מידה קטן יותר.

הדמיון חודר גם מתחת לפני השטח: מפ- לגות ופליג'מפלגות, רמת-מחיה מנופחת של תושבי העיר שאין לה כל קשר עם היכולת האמיתית של כלכלת הארץ, התפשטות השפעת הדת לכל השטחים. אם המבקר היש- ראלי גם יזכור את ימי המאבק הטרומודיני נגד הבריטים — יהיה הדמיון מושלם כמעט ומתאים לגמרי למציאות של אותם הימים בהם נלחם הישוב כולו למען שחרור הארץ מידי הבריטים שניסו בכל כוחם למנוע את ההתעוררות הלאומית של עם ישראל בארצו.

השטח: מחצית ישראל

שטחה של קפריסין מגיע אך בקושי ל- מחצית השטח של מדינת ישראל. מתוך זה, שליש בלבד מ- עובד לצרכי חקל- אות ואילו השאר מ- כוסה הרים ושטחי שממה, המזכירים לפע- מים את הנגב הישראלי. בשום מקום אין רוחב הארץ עולה על 70 קילומטר ואלו אורכו פחות מ-220 קילומטר — שהיא המרחק בין נהריה לרחובות.

שתי שרשרות-הרים מכסות חלק גדול של הארץ. ההרים, שעליהם נשתמרו שרידי יערות נפלאים, משכו מדי שנה אלפים רבים של תיירים, בעיקר מישראל ומצרפת. השנה, בגלל הקרבות בין לוחמי המחתרת היוונית לבין האנגלים, ירד מספר התיירים כמעט לאפס, שיתק לחלוטין את ענף ההארחות.

בהרי המרכז מצויים מיכרות עשירים של נחושת, אסבסט, שיש וגבס, בעלות תפוקה גבוהה. אולם מלבד שכר-עבודה זעום, אין הקפריסאים נהנים מעושר אדמתם. המכרות נמסרו על-ידי השלטונות הבריטיים לבעלי- הון אנגליים או גרמנים, המייצאים את ה- חומר לחוץ-לארץ, צוברים רווחים עצומים שאינם מנוצלים כלל לצורכי פיתוחו של הארץ.

הגירה: המוצא האחרון

הענף העיקרי בכל- כלת קפריסין היא ה- חקלאות. בין שר- שרות-ההרים משר- תרע המישור הגדול היחיד של הארץ, בו מ- גדלים התושבים יבוי- לים בעלי איכות גבוהה מאד, אם כי בכמו- יות קטנות.

כמו בישראל, חמורה בקפריסין בעיית ה- מים. בחודשי החורף גואים אכנס כל הנחלים והמעיינות ההרריים. אולם אין כמעט כל רשת לפיתוח מקורות חדשים והוואדיות מתייבשים בחודשי הקיץ החמים.

החחת הקטנות, המעובדות באופן פרימי- טיבי, הולכות וקטנות, עם התרבות בני ה- משפחה. כיום אפשר לפגוש בכל כפר קטן בני איכרים הלומדים בבית-ספר תיכון, ל- מרות שברור להם כי בגמר הלימודים לא יהיה להם מה לעשות בארץ מולדתם. בדרך

המנהיג: ארכיבישוף מקאריס מיריאנטפס, הדובר הרשמי של תנועת אנוסים, לאיחוד עם יוון. תביעה זו מבוססת, בין השאר על הצעה בריטית משנת 1915 להעביר את קפריסין ליוון.

יוונית-ארתודוקסית בקפריסין, הסביר תלמיד גימנסיה יווני מעיר הבירה ניקוסיה: "בעוד שנתיים אסיים את הגימנסיה. אבי דיבר יוונית; אני חונכתי בשפה היוונית. על כן ההגיון אומר שאני צריך להמשיך את לימודי ביוונית. אבל יוון היא ארץ זרה. מולדתי ה- רשמית היא בריטית. אם אני רוצה לקרוא ספר ביוונית, איני יכול לקנותו מחוצרת אר- צי הבריטית אלא כיוון. הארץ הזרה. מה הפלא, אם כן, שאני מרגיש את עצמי כור בארץ זו?"

אנוסים: חסול מבצר

חיבורו של התלמיד ביטא, למעשה, את המניע העיקרי לאנו- טיט, תנועת האיחוד עם יוון. תושבי קפ- ריסין יודעים כי כל- כלתם מתקיימת רק מפני שקפריסין כלולה בגוש השטרלינג, חיילים בריטיים מבוזים את משכורתם ב- חנויות ופונדקי הארץ, מחנותיהם מספקים עבודה לאלפים רבים של פועלים מקומיים.

אך למרות זאת, דורשים היוונים את ה- כוח להיות עצמאים. יתכן כי האיחוד עם יוון יקשה עוד יותר את תנאי חיינו, הסביר לא מזמן מנהיג יווני. "אולם שעה שעדי אסיה ואפריקה המפגרים התפתחו וזכו לעצמאות, אין אנו מוכנים להישאר מיבצר אחרון של משטר קולוניאלי רקוב."

בשיחה פרטית הוסיף אותו מנהיג. "ישראל יכולה לשמש לנו דוגמה מצויינת. גם היא נלחמה בכיבוש הבריטי; גם היא דרשה את עצמאותה. בגלל זה היא סובלת כיום מ- תנאים כלכליים קשים, מנהיגיה עשו טעויות. אבל לכל הפחות האיש היהודי בישראל אינו מרגיש את עצמו כור במולדתו הוא."

GOVERNMENT OF CYPRUS

ΦΟΝΟΣ

ΑΜΟΙΒΗ £1,000

MURDER

£1,000 REWARD

KATILLÍK

£1,000 MUKAFAT

ריצה! כך זועק כרוז תלת-לשוני זה, שהודבק על קירות קפריסין. הכרוז הכתוב בתורכית, יוונית ואנגלית מבקש הסגרת איש מחתרת יווני. הפרס המובטח למסגיר: אלף ל"ש.

שני הסמלים האופייניים לקפריסין הם שלט קוקה-קולה (למעלה, מרכז), המשקה האמריקאי המיוצר באחד מבתי החרושת הגדולים בקפריסין והמלה "אנוסים", שפירושה הוא איחוד.

בורים, כבר החלה המלחמה — למען השלום.

קבוצות פרחים וסמל עוברי אורח, ש' נכנסו למעגלי ויכוח עם הממתינים לנא"מ של מוכיר המפלגה הקומוניסטית שמר אל מיקונים, מצאו מן הסתם כי מוטב ש' מתנגדי המלחמה המונעת יכירו את סיבה מקרוב. "כדי שתהיה להם סיבה ממשית ל' התנגד לה", כדבריו של אחד מהם, הכניסו לויכוח גם אנרופים.

מיקונים, לבוש מעיל וכובע שחורים, ני' גש לנצח על מקהלת נאמניו, בתוכם ערבים ויפואים שלא הבינו מלה מדבריו, בקריאות מלוות מחיאות-כפיים: "הלאה מלחמה! רחי השלום!" קמה מיד מקהלה נגדית ש' השתיקה את יריבתה בקריאות: "גשק מ' גן!"

הצועקים ניסו להתפרץ לעבר הנואם ש' עמד על המדרגות מוקף שרשרת שומרי ראשו, בהנהגתו של חובל שני נמרוד אשל, המנהיג חסון-השרירים של מרד הימאים.

דבריו של מיקונים, שזעק בכל כוחו ל' תוך-המיקרופון, כמעט ולא נשמעו ברעש משרוקיות וצעקות: "בוגד! נאצר. מופ' תי!"

כסף, סיגריות ונעליים. לפני הנואם צעו עשרות סיסמות נגד המלחמה המונעת. תוך דקות ספורות נקרעו הפלקטים, המוטות הפכו לכלי נשק בידי שני המהמנות. מיקונים ניסה עוד לקרוא: "לא להיכנס למהומות!" נענה במטר של סיגריות בוערות, מטבעות כסף וקופסאות פת, שהשליך בו הקהל. מיש'

חצר בית-סוהר תל-אביב

שילך לנגב וישלם מסים!

נשארה ישראל בסוף הרשימה עם מקרה בריחה יחיד* בשנה.

הגבול

ששה יצאו לדרך

ריבחי כמאל, קריין קול דמשק שהתחנך באוניברסיטה העברית, הציג אותם בגאווה: ששה אורחים ישראלים שביקשו מקלט ב' סוריה.

מי הם ששה אלה?

שלמה בן-יהודה, בחור צעיר ותוסס, נעלם באותן מיסותיו בספטמבר 1954, על גדות הירדן בתל אלקאדי. בתוקף תפקידו כמפקח אנטימלרי בגליל, יצא בן-יהודה לסמן את נקודות הריסוס על גדות הירדן. נהגו, שבא לעת ערב להובילו מעבודתו, לא מצא איש במקום. עקבות אדם הובילו אל מעבר לגבול.

זכרונות וחובות. מאחוריו השאיר בן-יהודה אשה, שני ילדים פעוטים, וצורך זכ' רונות יפים ממעשיו בקרבות שיחרור הגליל. לפני שנתיים, כאשר חדרו מסתננים מזוינים אל תוך מושבת ראשינה, יצא נגדם בן-יהודה, דה, הניסם באש תת-מקלע שמיים כשנורעו שותתת דם.

אולם לא כל מה שהמפקח האנטימלרי השאיר אחוריו היה חיובי. בחודשים האחרונים לפני היעלמו הסתבך בחובות של כמה אלפי ל"י, נתפס בזיוף מיסמכים רשמיים. משרד הבריאות שבו עבד, עמד לתבוע ל' דין באשמת מעילות בסכומים ניכרים.

שלמה בן-יהודה פעל במהירות, העביר את אשתו ואת שני ילדיו לקיבוץ אילת-ה' שחר. כעבור שבועיים, חצה את הגבול.

• שלמה יפרח, תושב טבריה, עבר ל' סוריה בנובמבר אשתקד. חבריו בטבריה אמר' רו עליו שהוא "שוואיה סרטוע" — מעט לא נורמלי. גם רופאי לשכת הגיוס אישרו הנחה זו, העניקו לו תעודה כבלתי-כשר לשורות.

סבין על המיתר. גם לחיים האזרחיים היה יפרח בלתי-כשר במקצת. תיקו הגדוש במשרת טבריה כלל, בין השאר, פסקדין מאסר לשנה אחת, בעוון שוטטות במסיבות חשודות.

בצאתו מבית המשפט, ביקש שלמה יפרח משומרו רשות לבקר בבית-השימוש. הש' טרים חיכו לשוא; הוא פרץ את החלון הד' אחורי, רץ אל חוף הכינרת. שם גנב סירה, חתר במרץ לקראת החופש שחיכה לו על הד' גבול הסורי. הוא הושלך מיד לכלא אלמאזה.

• יצחק עזיזה בא ממרוקו. משך חמש שנים חיפש את מקומו בישראל ולא מצא. לבסוף הגיע לאולפן חקלאות בקיבוץ אפי' קים, בעמק הירדן.

גם שם לא נועד עזיזה למצוא את מקומו. הוא הסתובב בין חבריו לשעורים, כשעל' מותניו תלוי פגיון חד. בכל פעם שנידמה לו כי נפגע כבודו, שלף את הפגיון. הנהלת הא' לפן דנה בשאלה אם לסלק את התלמיד הבל' תיירגלי. עזיזה חסך כמה את ההחלטה הבל' תיירגלי: הוא עבר את הירמוק, מצא את מקומו בטוריה.

שחור-לבן. שלושת הבורחים הנותרים לא השאירו עקבות ברבים אחריהם. תקופת שהותם בארץ היתה קצרה, קליטתם קשה מאד.

• שמעון מזרחי ושמעון חזירי, ילידי מרוקו, נשלחו על-ידי הסוכנות לגליל. מכ'

• של מסתנן ערבי, שברח מבית-הסוהר וחצה כנראה את הגבול.

מוכה מיקונים

מוכר הפרחים לא היה קומוניסט

שנה דרך חמשת בתי-הסוהר במדינה. היו עדים לממשות דבריו.

אמנם המיכנים עדיין אינם מותאמים לדרי' שות האו"ם, החובע תא נפרד לכל אי' סיר, והתנאים רחוקים מלהיות אידיאליים. באילמות האיכסון הגדולים ישנים האסירים במיטות דו-קומתיות המעודדות יחסים שלא כדרך הטבע. אסירים חולני-נפש מוחזקים בבתי-סוהר במקום בבתי-הנפש הדרושה. עצמם אינם כולם ברמה הדרושה.

על כן, משתדלים להוציא את האסירים למרחב ולהעסיקם בבתי-המלאכה ובשדות ב' סביבות בתי-הסוהר, "לחונם שילכו לנגב ו' ישלמו מיסים", כדברי חרמון.

כיצד נעשיתי רוצח. לבתי-המלא' כה בהם מתקנים האסירים את נעלי השוטרים שרדפו אחריהם, תופרים את בגדי השומרים עליהם ומכניסם כריכות לספרי המשפט לפי' הם הם מרצים את עונם. מגיעים הם לאחר בילוי חודש ימים במוסד המיון המיוחד הד' קובע את אופי הטפול בהם.

האסיר רוברט הרטון שנדון למאסר חמש' עשרה שנה בעוון רצח אהובתו בת ה'16, סיים חיבור ספר בצרפתית: כיצד נעשיתי רוצח, עוסק בציוור ובבניית מיכנים מגרעיני זיתים, בניניהם, מגדל אייפל בגובה שני מטרים, עשוי מ'24 אלף גרעיני זיתים.

עד מה לא היתה לנציבות בתי-הסוהר כל טיבה להצטרף על שיטות הכלאית החדישות. בשטף ההתמרדויות ובריחות האסירים ש' פקד את בתי-הסוהר ברחבי-העולם לאחרונה,

הו אף חלץ נעל והטילה לעברו.

עד מהרה החלו מתעופפים חצאי לבנים לעבר הנואם, פצעו כמה מהעומדים לידו. מיקונים הספיק להחליט: "הפאשיזם לא קום!" נמלט אל תוך אולם מוגדף. שר' שרת המגינים התפרדה, הפרחים החלו ל' זהות קומוניסטים בודדים, להקיפם ולהכר' תם.

לשוא צעק גבר בגיל העמידה: "אני י' קומוניסט ו' מכת מוט'עץ על קרחות שיכ' נעה אותו לשותוק. להימלט לעבר חנות' הפרחים אופרה שבקרבת מקום.

בעל החנות, שיצא להרחיק את הצובאים על חנותו, נחשד אף הוא בקומוניזם, ספג כמה חבטות על ראשו. רק אז החליטה המש' טרה להוכיח את קיומה. ארבעה פרישים הר' חיכו את הקהל מחנות-הפרחים. פילסו דרך למוכה שהוסיף להתנצל: "אינני קומוניסט!"

אז ממארגני האסיפה נשאל מדוע לא נרתעו מקיומה על אף הלך המר של אסיר שות דומות. השיב האיש: "מה לא עושים למען השלום?"

בתי סוהר

תעשיה מאחורי הסורג

"אין דבר, אסיר, עוד ננקום בכל אלה ש' עושים לנו צרות ו' חסה יד אלמונית לפני' שנים, על קיר צינוק בבתי-סוהר תל-מונה. תשובת טרה יותר, חרוטה אף היא בידי' נסיר נמצאת במזנון הסוהרים בבתי-סוהר

ריהם במערכת דויד ליד חיפה סיפרו כי ה' שנים נתמלאו חסכין רדיפה, רטנו בכל מ' קום ש"דופקים את השחורים!"

• "החבר זילברשטיין", כפי שהציגו קריין דמשק, הסביר בעברית משובשת מ' דוע ברח "מהגיהנום הציוני": "הייתי מר' ויית 250 לירות בישראל וההסתדרות היתה לוקחת הכל בשביל המסים שלה."

דיפלומטים

מסך העשן

רמ"ח מתתיהו סלע, מפקד מחוז הצפון של משטרת ישראל, עמד בפני מצב בלתי' נעים: היה עליו להסביר לעתונאים מדוע איננו יכול לנקוב בשם הנציגות הזרה הער' מדת מאחורי הברחת-ענק שנתגלתה לפני חור' דש בנמל חיפה. ההברחה, ששה ארגוני ב' דים וחלקי רדיו בשווי 136 אלף ל"י, שהר' באו באוניה פיליפין גרימאני.

טען סלע: "הדיפלומטים של אותה נצי' גות אינם מעורבים בפרשת ההברחה. האח' ראים הם חבורת מברחים מאורגנת ומסור' עפת. אם נגלה את כל הקלפים, יחמקו מאחננו, ולא נוכל לאסוף הוכחות נגדם." הוא חזר ו' הדגיש שם גילוי שם הנציגות, שעל שמה הגי' עו הארגונים, יסבך את המדינה בסיכסוך דיפ' לומטי.

הבורג שנתפס. מסך העשן שהסתיר את הפרשה לא הופשל לגמרי השבוע, כשעל' ספסל הנאשמים ישב נתן מיזלויש (40). ה' נאשם לשעבר מתנדב מח"ל, ואח"כ — בודק יבוא המיליונים של משלחת הפעולות האמ' ריקאות ישראל, סיפר כיצד בוצעה ההב' רחה תחת חסות דיפלומטית.

ללא ידיעת אנשי אותה נציגות דיפלומטית, טען מיזלויש, מילא את הספסלים המאפשרים לו לשחרר כל מיטען דיפלומטי ללא התער' בות אנשי המכס. אך הפעם, לא שיחק להם מולם של המברחים.

השופט המחוזי בנימין זאב זוהר הקשיב לתחינתו של הנאשם כי התפתה רק בגלל מצוקה כספית ומחלת בוג. הוא הבין כי מי' זליש לא היה אלא בורג קסן במכונת הברחה אדירה, קנס אותו כאלף ל"י ושנת מאסר על' תנאי. על עבירה מסוג זה מאפשר החוק ל' הטיל קנס של 252 אלף ל"י.

מעטה המיסתורין של הברחת הענק, ש' סוכלה רק במקרה, נשאר סמיך, רווי שתיקה דיפלומטית.

חיפה

גרענוצי"ק

ינוש פל, צעיר בלונדי, לא עורר שימת לב מיוחדת שעה שהגיע ארצה יחד עם מאות צעירים אחרים מאירופה. אולם ינוש נבדל מ' הם. שלא כמו רובם היה הוא שאפתן ובעל מרפקים.

עלייתו של ינוש בהיררכיה המפא"יית הי' תה מסחררת אפילו באמת-המידה של מפא"י. תחילה הועסק העולה החדש כפקיד-מגוון קסן. אולם ינוש לא נועד להיות לבלר כל ימי חייו. כשרונו הטבעי להתניף ולרמוס ב' זמן ובמקומות המתאימים, ומרפקיו, פילסו לו דרך למזכיר מועצת-פעולי-חיפה, יוסף אלמוגי, שאת אימונו האישי הצליח לרכוש.

מועצ' דצו התפקיד. כדי לפתוח דף חד' דש בתולדות חייו, היסב ינוש פל את שמו לשם פיוטי יותר: דב פלג. מאז הלך הכל ב' קלות של פלג מפכה. כשהתפתה מקום ראש האיגודים המקצועיים במפא"י במחוז הצפון, היה בורר כי פלג הוא המועמד הטבעי. ה' תפקיד נמסר לו.

שירותיו של דב למפלגתו לא היו דוביים.

הארץ

בדקות אלה הצליחה ההגנה החיפנית, בראשותה של מרסין וחנוני לבלוט את כל נסיונותיהם של מרסין וחנוני (חד' שות הספורט).

מרדכי דן, תל-אביב

שרות עצמי

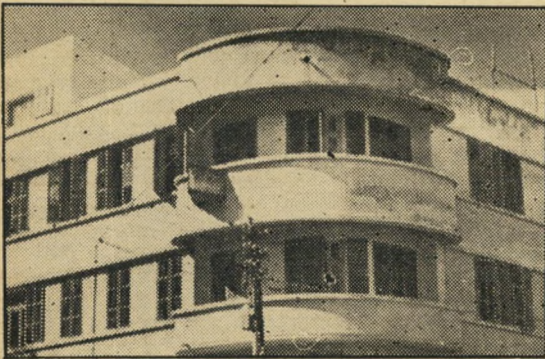
המאבק נגד הדתות אינו יכול להיות מוגבל לדת הקתולית בלבד, אלא חייב להקיף גם את יתר הדתות, כולל הדת היהודית. קיבוצ הירקון ההוגרי "סר" פאגאניסטא" (מערב)

דליה אור, תל-אביב

הדנובה הישראלית תצא מגד' רוב כעס.

ארגמן בע"מ, לצביעת מפעלים (מו' דנה ב"במחנה").
בצבעים סמויים מספר הנישומים י

מכתב לאבא

משכן חברת "גלים"

כדי לגייס את ההון הדרוש לה, נאלצה החברה למשכן את כל רכושה עבור הלוחה פעוטה של 500 לא"י, מתושבת חיפאית ב־7.5%.

והרכוש, באותם הימים, היה אמנם דל: שני דיקטפונים חשמי ליים, 150 גלילים לדיקטפונים, 120 מנורות רדיו, שבעה מקלטים סוג א' ו־12 סוג ב', 20 מנורות שונים, 20 סירים וקומקומים, 10 תנורי חימום ואיאלה אביזרים ועצמים חסומים לחנות רדיו וחשמל.

אך לא לזמן רב עסקה חברת גלים בע"מ בפעוטה. היא פרעה את חובה והחלה מגשימה את מטרותיה המוצהרות בתקנונה ה־רשמי: ייצור מכשירי רדיו וצרכי חשמל, מסחר במכשירי רדיו וצרכי חשמל כנ"ל — הן מתוצרת עצמית והן מתוצרת של פירמות אחרות.

במרוצת השנים התבססה החברה, תחת אורן, השופע והמחמם של עיריית חיפה ומדינת ישראל. עד כמה שיגשגו העסקים תר כוח העבודה הקטנה כי עוד בשנת 1953 הגיע אגף השותפים ב־חברה זו, המהנדס לוי דובקין, לידי הסכם עם שלטונות מס ה־הכנסה בו נקבעה הכנסתו הרשמית כ־4002 ל"י.

ומר דובקין הוא בסך הכל שותף בחלק זעיר מחברת גלים ב־ע"מ, והוא אינו מחזיק אלא ב־10% בלבד ממניותיה.

אולם, בעצם, מיותר למסור לכבודו פרטים על חברת גלים ב־ע"מ. כי אתה, ראש העיר, הנך בעל 30% (שלושים אחוזים) של מניות חברה זו, עוד מיום ייסודה.

הרשה נא לי, כבוד ראש העיר, לסיים בהזכירי לכבודו כי צד קה (והתנודות לקרן המגן) מתחילה בבית. או שמא מתאים יותר במקרה זה — בבית העסק?

בברכת חזק ואמץ

אבא

מערכת העולם הזה,
תל אביב

לכבוד

מר אבא חושי,
ראש עיריית חיפה,
רחוב ירושלים 15,
חיפה.

אדוני ראש העירייה,

קראתי ברגשי גאווה את דברייך מאז חזרת מסיוור המוצלח ב־ארצות־הברית. "אנו כבר חיים בשעת חירום ויש הכרח להכין את הציבור לכך!" כך קבעת בפירוש. כמנהיג גדול, גם התרעת על גילויים של חוסר היענות שוה מצד כל שכבות העם.

כחבר הוועדה הציבורית למען קרן המגן, הספיק אדוני גם ל־עמוד על התופעה המורוה שרוב הכספים לרכישת נשק־מגן נת־רם עד כה דווקא על־ידי האנשים הקטנים, האזרחים הפשוטים ש־אינם עשירים במיוחד — ושאינם יכולים להרשות לעצמם, למשל, נסיעות לחוץ־לארץ.

לעומת אלה, כפי שאדוני כבוד ראש העיר כבר הספיק לקבוע, קיימים המשתמטים, בעלי העסקים הגדולים והחברות בערבון־מור־גבל, אשר מקומם נעדר מבין הדואגים לעתיד המדינה.

בעדימוניות חושי

על כן, מתוך השתתפות בדאגת כבודו ליושר ולצדק, הריני מר־שה לעצמי להצביע לכבודו על חברה חיפאית מסויימת שלא תר־מה עדיין אף פרנסה אחת לקרן המגן.

חברה זו, אדוני ראש העיר, היא חברת גלים בע"מ, הסוחרת במכשירי רדיו ואלקטרוניקה. עד לפני זמן קצר ניהלה חברה זו את עסקיה בחנות המרווחת שבבית הקרנות, ברחוב הרצל 16, ב־עיר הנקבה. עתה עברה חברה זו למשכן חדש, ב־שלושה חדר־רים, ברחוב החלוץ 29, לא הרחק מבנין העירייה.

החברה, שנוסדה ב־1938, החלה אמנם את עסקיה בצניעות רבה.

גים של יעקב הצנום גיסו, אנואר חביבי, שבא בשליחות מול אחותו להחזיר את הבעל ה־אבדו לארבעת ילדיו. השיחה ביניהם היתה חמה. שני הגיסים מצאו כי בפיהם לא יספיקו לבטא את מה שבלבם, העדיפו להוסיף, כי משקל לדבריהם, גם את הידיים לזיכרות.

סכין חדרה לריאתו של אנואר, סיכמה את המיפגש המשפחתי. אנואר נלקח לבית ה־חולים בעפולה כשהוא רוקק דם. יעקב, שנא מפחד חזר אל אשתו ותבשיליה.

אנואר לא היה אדם נוטר טינה. הוא בילה 20 יום בבית־החולים יצא עם מסקנה כי שלום הבית נשאר, בכל זאת, מעל לכל. כא־שר נקרא להעיד במשפטו של יעקב, שנא שם בנסיון להריגה, סתר את דבריו כל העדים שסיפרו את האמת.

נפלת על חבילת כלי־מטבח וסכין המט־בח חדרה לריאתי, אמר לשופט יעקב בר־זאב, שלא נסה להאמין לסיפורו התמים. הוא שלח את יעקב מורחי למאסר חודשיים, צוה להעמיד את גיסו האוהב בפני בית המשפט המחוזי על מתן עדות שקר.

השבוע, הגיש עורך הדין גדעון מרקוזה ערעור על מאסרו של יעקב. טען מרקוזה: שאף הוא האמין כי שלום־בית מעל לכל: "הם הרי השלימו ביניהם — המאסר יקלל שוב הכל".

הוא היה המדאק הישיר של מרד פקיד־רית חיפה, בראשותם של שלום מחור ושלום טיאני. הוא הסית, רקם אינטריגות, השתמש בכוח בריוניו ונעזר בכל האמצעים לקידוש מטרותיו.

מאמציו של החבר פלג בן ה־31 התבסאו גם מעל לצו התפקיד, כאשר, בהיות מרכז תעמולת מפא"י בתקופת הבחירות, קיבל ל־עבודה פקידות נאות. אשתו, שהתמסרות יפה זו נראתה לה מוגזמת במקצת, ערכה לו פעם שערוריה פומבית באחת האסיפות המפלג־תיות.

המקרה, כמו רבים אחרים, טושטש. דב המשיך לעסוק בריכוז כספי קרן הבחירות של מפא"י, פנה לוועדי פועלים, גבה מהם סכר־מים ש־המפלגה נצרכת להם באופן דחוף.

הדור באמריקה. ימים מספר אחרי ה־בחירות, שאת תוצאותיהן ראה דב כנצחונ־האישי, ניגשה אשתו אל שיפיה אלמוגי, סי־פיה לה כי קיבלה הזמנה לבקר דוד בארצות־הברית.

דב, שלפתע תקפו אותו געגועים עזים אל דודו בניכר, נסע אף הוא בעקבות אשתו ו־לידיו, כשהוא מבטיח לעצמו תחילה את מקר־מו כראש האיגודים המקצועיים.

נסיעתו השאירה אחריו חלל קטן, בצורת גרעין בקופת קרן הבחירות. "גרעוניק" הסבירו חוקי מפא"י בסלחנות. מתנגדיהם סברו אחרת: סכום המעילה המשוועת לא נקבע עדיין, מתוודג בין 80 ל־100 אלף ל"י.

טען יוסף אלמוגי בפני כתב העולם הזה השבוע: "כל השמועות על דב פלג הן מצור־צות מהאצבע. הוא נסע לביקור קרובים ב־אמריקה. מקומו ותפקידו במפלגה שומרים ומצפים לו".

לא מצפה לו: דירתו ברחוב נרקיס 3 ש־על הריהב, שדב הספיק למכרה לפני ה־ביקור אצל הדוד.

לקח באזרחות טובה

לובה גליקמן החליטה לתת לבתה טובה, בת ה־19, שיעור באזרחות טובה. לשם כך לקחה אותה ביום הבחירות האחרון לקלפי מס־4000 שברחוב י. ל. פרץ, חיפה.

מאשרת על כגורות הציבורית, פינתה אמה לובה, לאחר שהצביעה כחוק את מקומה לטובה. כאן אירעה תקלה בשיעור המאלף: לטובה החיילת נאמר באדיבות שעליה להצביע במחנה צבאי.

השינוי הגדול. טובה החמודה לא הת־רגשה ביותר, הלכה עוד באותו יום לקול־נוע, השאירה את פנקס הויהוי בבית.

לובה, שהתממהמהותה של טובה קיצרה את רוחה, לקחה את פנקס הויהוי של בתה, הלכה אתו לקלפי 4000, התייצבה שוב בתור לבוחרים, בכוחה להצביע בשביל בתה.

כשנטל סגן יושב־ראש הקלפי את תעודת הויהוי של טובה לידו, תמה כיצד אפשר להזדקק כל־כך. הוא שאל ביובש אם תעודת הויהוי שייכת לה.

טובה הממגממת החלה להסביר לו, ואחר לשוטר שניגש למקום, כי בטעות לקחה את תעודת בתה. התעודה נשארה בידי השוטר, שהבטיח להחזירה רק כאשר תציג לובה לפניו את תעודתה שלה.

במשטרה, לשם נקראה לאחר שנתברר ש־כבר בחרה באותו יום, סיפיה לובה סיפור אחר. טענתה: אנשי הקלפי דוברי הערבית לא הבינו את דבריה שנאמרו באידיש. כל כוונתה, אמרה, היתה לשאול אם תוכל ל־ב־חור בשם הבת.

אמר השבוע שופט השלום אריה כלימור במשפטה של לובה: "לובה גליקמן נהגה כמו בפתגם: 'תפשת אותי — טעיתי' — לא תפשת אותי — זכיתי." התוצאה: קנס 35 ל"י.

משפט

ואהבת לגיסך כמוך

יעקב מורחי (21) הוא בעל חץ עדין — אפילו אם הדברים אמורים במרקע־עשים פשוט ופרוואי. המרק שהגישה לו מול אש־תו באותו יום נראה בעיניו כעלבון לאמנות הגאסטרונומית. הוא הסית את קצרת ה־גיד ברצפת החימר של צריפו במעברת בית שאן, ארז צוררו הדל בסדין וטרק את הדלת מאחוריו.

צויה בית־הקפה הסמוך נראה לו כמקלט טבעי להרהורים. עזר בכך לא מעט גם בק־בוק העראק שניצב, כמנחם, על שולחנו.

סכין בריאה. הפסיק את הרהוריו הנר־

דרכי חיים

פלישה של יצאניות

כל אדם היה ודאי מזדעזע לו היה שב־ל־ביתו לאחר שנעדר ממנו זמן מה ומוצא כי אלמונים פרצו אל חדרו. אולם מה תהיה ת־גובתו של אדם המוצא שלא זו בלבד שחדרו נפרץ אלא שמיטתו היחידה משמשת מקום עבודה לחצי תריסר יצאניות? מרדכי גפן ה־גיב בפשטות. הוא התלונן במשטרה: "זונות פלשו לדירתי".

סמל המשטרה התייחס אל הודעתו של גפן כאל בדיחה גרועה, אף־על־פירכן, מילא את חובתו, יצא בתלבושת אורחית למקום.

חדרו של גפן נמצא במרתף המשמש מק־לט ליד ככר לונדון בתל־אביב. כשנכנס הסמל פנימה, מצא בו מנורת נפט קטנה שהפיצה אור חיור על מיטת ברזל ועל ארון הבגדים השבור שהיו בחדר, לא היה שום סימן אפ־ל־פלישה של חתולים.

גפן והסמל המאוכז כבר עזבו את החדר, עמדו בחצר, כשזוג דמויות נראה יורד במד־רגות לחדר, נועל את הדלת אחריו. מיד ל־אחריהם הופיעו עוד גבר ואשה, חיכו בפתח עד שיצא הזוג שהיה בחדר. הסמל שוכנע.

הוא לא החליף סדין. ספורן של חמש היצאניות היה כמעט זהה. הן כלל לא פל־שו לחדר, טענו, כי הם שילמו שכר־דירה

עבור השימוש בו. מרדכי גפן טען שלא קיבל פרוטה. התרתחה יצאנית חנה ימקוס (19): "זה לא הוא. שלמנו לשלמה ביטון שלש ל־רות בשביל כל קליינט." התערבה חנה וזי־צמן דקת הגו: "אני שילמתי רק שתיים, מ־פני שהוא אוהב אותי".

עד מהרה נעצר משכיר הדירה, שלמה ביי־סון (19), צעיר הדר בשכונות למקום, שהכ־חיש כל שייכות לעיסקה: "הן משקרות. אני רק מכיר אותן משפת־הים. לא התעסק־תי אתן בכלל".

למרות מקצוען הלא־כל־כך מכובד, נש־בעו הצעירות בכבודן: "שלמה ביטון הוא שהשכיר לנו את החדר. הוא היה שומר על הכביש מפני המשטרה".

כשנשאלה אחת מהן לסיבת כעסה על ביי־סון שכל: "הוא דרש שנעלה את שכר ה־דירה, ואפילו לא היה מחליף סדין. עשרים איש שכבו בלילה אחד על אותו סדין."

שיכון בשדרה

מדי לילה בלילה, יכולים חובבי שירת־גיבול־פה להאזין, חנם אין כסף, למיטב ה־שירה העולמית מסוג זה, כשהיא מושרת בקולו הצרוד של יוסף אבן זוהר (41) סמטוטטר המתגורר בשדרות הקרן־הקיימת

(המשך בעמוד 12)

ישראל גליצרין בעיניים חומות

(ראה שער)

"איפה אביך?" שאל ביובש, גובה חברת החשמל, שעמד בפתח דירת הגג בת חדר וחצי ברח' סוקולוב בתל-אביב. לשמע שא' לתו פרצה מינה כרובי, כרוב בלונדי יפה עיניים, בצחוק.

היא היתה רגילה לכך. מיום שנישאה מינה בעלת-השוכה הירושלמית לצייר חובב כרובי, לפני שנה וחצי, לא זכתה לכינוי "גברת". הנערה דקת הגורה, הנראית כבת 17, מתנהגת כבת 25 והינה באמת בת 21, גורמת להרמת גבות בתמימה למראה טבעת הנישואין אין המזהזת הרחבה שעל קמיצת ידה ה'שמאלית.

"זוהי זאת!" כשנגישה חברת גבע ל' הסרטת סיפורה של מונית (העולם הזה 953) שאל הבמאי לארי פריש את שי אופיר, אחד מכוכבי הסרט אם מכיר הוא נערה יפה ויחד עם זאת מלבבת, שתשחק את בת זוגו בסרט. שי השיב ללא היסוס: "מינה כרובי בי!"

ברגע שראה אותה פריש, הכריז: "זוהי זאת!" היא קיבלה את התפקיד מיד.

לא היתה זו הופעתה הראשונה של מינה בפני מצלמות הקולנוע. מאז סיימה את לימודיה כגוננת בבית-הכפר בירושלים, עברה לתל-אביב, שם נישאה לחובב, אותו הכירה עוד בהיותו תלמיד בצלאל בירושלים — הס' פיקה מינה חומת-העין להופיע בכמה סרטים נים קטנים. קיבלה גם תפקיד קטן, כנערה בוכה בגבעה 24 אינה עונה.

"זה היה נורא," נזכרת מינה. "כדי ליצור אפקט של דמעות, מוליפים, בדרך כלל, גלי צרין לעינים. אותה שעה לא נמצא גליצרין בסביבה. נאלצתי להשתמש, תחת זאת בי שמן שערות. בכיתי כשבע שעות."

שכר העונג. גם בזמן הסרטת סיפורה של מונית, לא רתחה מינה נחת. ותפקידה בן החמש-עשרה דקות קולנועיות, בו אין היא מוציאה הגה מפיה — חייב אותה להופיע לצילומים בליל כפור אחד, בחולצת משי דקיקה, להתעלס עם שי, לבוש הכחור, כש' שגינה נוקשות מקור. מספרת היא: "הדבר היחיד שחיימם אותי במקצת היה הרום ש' שתינו לפני כל צילום!"

כשאין היא מופיעה בסרטים או סרטונים, אוהבת מינה, העובדת לפי שעה במשרד הפרסום של בעלה, לצאת לדיג בירקון, לא מזניחה, יחד עם זאת, את חובותיה כעקרת בית, רואה בבשול עבודה נעימה.

כשנסתיימו החודש, צילומי סיפורה של מונית, סיפר עליה לארי פריש: "כולנו קנאנו בשיקה, שהחזיק בזרועותיו יצור

חמוד זה. אמרתי לו שלא מגיע לו כסף בעד הופעה כזו. להיפך, הוא צריך לשלם לנו בעד העונג!"

למה לא שוויצר

"תרגום בגוף הסרט." פעם היה המשפט הזה בגדר חדוש. כיום, הודות לשלוש חבי' רות: ירושלים סגל, קרפילס ופילם-טכניק, מקשטות המלים העבריות את החלק התחתון של התמונה בקרוב ל-90% של כל הסרטים המגיעים ארצה. נשכחו הימים שבהם היתה כתובת בצדו השמאלי של הבד מקדימה את (או מפאת אחרי) המתרחש על הבד. אולם פרט לערך השימושי הברור של התרגום שעל התמונה, הוא מספק לעתים קרובות קרן אור יחידה בסרטים משעממים. בסרט איטלקי המוצג השבוע בתל-אביב מתור-גמ המלה רפרין כ"מניעה", פרוש המלה: פומון.

באותו סרט מאיצים בשחקנית שתחשוף את גופה בגוף רבים. זה הנוהג באיטלקית, אבל בעברית הדבר נשמע מוזר ביותר. בסרט אמריקאי המלה סוויטר (אפודה) מתורגמת "מיזע". גם זו לטובה: המתרגם המשכיל יכול היה לכתוב גם "שוויצר". מדוע לא?

סרטים

חזרה אל המעיין

בת הנחר (פונטידי לאורנטיס, איטליה) נראית במבט ראשון כבתה של סילבאנה מא' נגנו מנשואיה הראשונים למר אורו. כמו ב' נהר פו שם, גם פה הפו מכיל הרבה בוך: חטא, טומאה, תאוות אפילות, ומים לא מעט: שיח ללא סוף, ללא גבול, על חטא, טומאה ו' תאוות אפילות. אולם בהאזרז המר הכל נעשה בהברקה שבחידוש, בעוד שבת הנחר נראה כפארוזה על הסרט הניאוריליטי הארוטי הראשון.

דבר יחירי שמח. גיבורת בת הנחר היא סופיה לורן, נערה מגודלת בשר, ששמה ויחזה הולכים לפנייה מרחק רב. בסרט היא מתאהבת בפוחח, מתמסרת לו וניטשת על ידו כשהיא מנסרת לו את תוצאת ההתמסרות: באמבינו, הנולד בהמשכו של הסרט טובע במי המדמנה.

בינתיים מבלה האב זמן מה בכלא, בעוד אשתו חיה ככלב. על קבר בנז הקטן הם מת' פייסים. כל זה מאד משעמם. מאד לא אירוטי. הצופה יכול כמעט לראות את סילבאנה מא' נגנו מחייכת תוך שמחה לאיד. זה הדבר ה' יחירי השמח בסרט.

רגליים ת'טחובות. הנערה במכנסיים הקצרים (לעתים בגרביים הארוכים), העומדת כשרגליה תחובות/טחובות במי הנחר, הפ' כה כמעט לסמן-היכר של הסרט האיטלקי, כמו שהאריה מסמל את מטרונולודוויג'מאיר והקיר המתמוטט את יומן כרמל. הקורא הישראלי הנאור יוכל לראות ב' עמוד זה סידרה שלמה של בנות-נהר אלה. ה' ראשונה היא, כמוכן, סילבאנה מאנגנו, בה' אורז המר. השניה אף היא קלה לזיהוי: סר' פיה לורן, בבת הנחר. הרביעית קשה קצת יותר: השחקנית האיטלקית החדשה-יחסית אלה מארטינלי, ביצירה לה ראיזה.

השלישית היא — — — ! לא, טעית בני' חוש: איטלקיה זו נולדה בתל-אביב. כדי ל' הוכיח שאפשר לייצר אורז מר גם בארץ, צר' לם צלם העולם הזה את הרקדנית כרמלה גול' בדבר (שערי העולם הזה 806 ו'907) בשטח מתאים ליד כפר אזור. הביום ארך שלוש שעות. התוצאה: תמונה זו ושפעת קלה.

ההפצצה הגדולה

פרוצי הסכרים (אטושיאסד'בריטיש' פאטי, אנגליה). בא להנציח, לשבועות מספר, את מעשיו של מהנדס בריטי בשם בארנט האליס, שהגה תוכנית שטנית וגאונית כא' חת: לפוצץ את סכרי הנהרות מוהנה ואדאר, בעמק הרוהר, להציף שטחים עצומים במים לגרום בכך נזק לתעשייה הגרמנית הכבדה. **מפומנט לפצצות.** פיצוץ כזה הצי' ריך לא רק פגז מסוג מיוחד (פגז עגול ש' גורק מגובה של 17 מטר אל המים, החליק על פניהם וגורם ללחץ-מים שהרס את הסכר) — אלא גם צחת טייסים נועזים. הצחת, יודע כל מי שההיסטוריה של המלחמה לא נשכחה מלבו, נמצא, והפעולה בוצעה בהצ' לחה. סמל היחידה מראה מאז, סכר מופצץ ואת סיסמת המלך לואי ה-15: "אהרינו — המבול!"

הדמויות, החל ממייקל דרגרייב (בתפקיד

ערמילריה אי

אחת. הסיבה ההגיונית היחידה לכך היא ש' אין לו קשר רב עם סיפור המעשה.

בקצרה

המשמרה כאח לפגישת. סרט גנ' בים ושוודים. עשוי במומחיות, על פושע המנסה — ומצליח רק במאחר — לחזור בתשובה. טוני קרטיס.

בתנופת הקטיפה. שיחזור קולנועי של אחד ממקרי הרצח-מתוך-קנאה המפורס' מים ביותר בדברי ימי אמריקה, בו היו מעורבים שני גברים ואשה אחת מן החברה הגבוהה ביותר. ריי מילנד, ג'ון קולינס.

בנות השמן. שתי נשים מנסות לרצוח גבר. ורה קלווה, סימון סיניורה בסרט ה' מתח המעולה ביותר שהופק עד היום. ה' במאי: אוניר ג'ורג' קלווה.

השופט הזה

נחמיה

בנות השמן

כוכבת כרובי
איפה אביך?

טלקית

4. הפך כמעט סמל מסחרי של הסרטלקי. נסה כוחך. זהה את ארבע השחקניות העומדות בביצות למע-לה. אם נכשלת, עיין במדור קולנוע בעמודים אלה.

3. מאז האכילה סילבאנה מאנגנו את עולם הגברים במנת "האורז המר", לא חדל הקולנוע האיטלקי מלחזור ולהעמיד את גיבורותיו בביצות. הדבר

כישופים שלו לבית המשפט, כדי שיצליח לשחרר את עצמו מבית הכלא, לשם נשלח אחר שנמצאו בכיתו אקדח ושני כדורים.

נשאר במקום, משנה מזל

ב תל-אביב, נידון רב-סוהר במעשייהו, סימקטוב גיענו, למאסר ששה חדשים על תנאי למשך שנתיים ולקנס 50 ל"י. על שגנב בשעת מילוי תפקידו, מספריים, כמה חתיכות בד ותיק גילון.

יזכור

ב קריה, תל-אביב, ערך תייר אמריקאי ביקור בבתי-חולים, שילם 50 ל"י לכל אם שהסכימה לקרוא את בנה על שם אביו המנוח.

מסימותרות

ב תל-אביב, נעצר אדם על שוטטות והחזקת תריסים ונציאניים בידי. טען: "אני בונה לעצמי בית ומוכן לגור רק בת" נאי לוכסוס."

עלת מכוננימים בחשב האיטלקית, המעסיק 28 מהנדסימים, למרות שחבש השתחררה משלטון איטליה במלחמת העולם השנייה.

קודקטיביות רעיונית

ב ברלין המזרחית, גרמניה, האשים מו-רה את תלמידי כתתו בהעתקה בכתי-נה, זכה לתשובה: "לא העתקנו. פשוט עשינו עבודה קולקטיבית."

יפורי שאוד

ב סאנפורד, ארצות-הברית, פירסם ע' לון הכנסית המקומי כי דרשתו הבאה של הכומר תהיה: מהו גיהנום? המשיך מיד לאחר מכן: "בואו לשמוע את שירת מקהלתנו."

מכשף לא תחיה

ב תל-אביב, הצטער אליהו עמר, בעל כרטיס ביקור המציג אותו כ"מכשף מוסמך", על שלא הביא אתו את ספר ה-

הצופים במשפט: "מה הוא רוצה בעד הכסף הזה, פיל?"

ס.א.ס.

ב פאריס, צרפת, פירסם עתון יומי מר-דעה: "הצילה, הצילה, הצילו! האין מי שיציל אותי? ת. ד. 592."

מלחמה קרה

ב רמת-גן, ארבו שכנים מרוגזים ב-רחוב לזמר הרגיל להתאמן בביתם, שפ' כו עליו דלי מים, גרמו לו להצטננות, הפ' סיקו את שירתו לשבוע.

משגה נעורים

ב תל-אביב, עצרה המשטרה זקנה בת 72, לאחר שניסתה לזייף את גילה ל-70.

חוק זניגסון

ב רומא, איטליה, חיפש עתונאי סקרן אחר הוכחות לבזבוז במנגנון הממש' לה, גילה לבסוף את המשרד להקמת והפ'

הווי

על פרשת דרכים

ב חיפה, התחילה מנהלת הנמל לשדר כל פעם שיורדים עוזבים את הארץ את השיר "חי אהין זאל איך גייען".

עוד בחורנו חי

ב נאפולי, איטליה, הצליח פקיד הדואר פרנצסקו אהלונה בן ה-62 לשכנע לב' סוף את שלטונות הדואר, כי הוא עודנו בחיים וכי הגיעה השעה למחות את שמו מטבלת הזכרון לזכר פקיד הדואר הנאפו-ליטנים שנפלו במלחמת העולם הראשונה, בה הוכנס בטעות בשנת 1919.

תמורה הודמת

ב תל-אביב, תבע אורח לדין את יצ' רני הגוון על שמצא חרק בבקבוק שי-קנה, זכה בבית-המשפט להערה של אחד

שישנה ואליהו שוקר
הגיון מסורף

בהן בכלל. לא היו לי שום יחסים עם שר שנה: לא נגעתי בה אף פעם. לא נכון ש' אליהו הוא הילד שלי ממנה.' טענותיו לא שיכנעו את החוקר. הוא יועמד לדין בעון נסיון לגרום באופן בלתי חוקי למותו של אחר.

(המשפט נעמוד 9)

ספסל שלישי מצד שמאל, מזרחה לרחוב בן-יהודה. בהתחשב בתנאי המגורים של יוסף, הי מסתכמים במזרון בלוי על ספסל העץ ופתיליה לבישול בצד פח האשפה הציבורי, הרי שאינה נראית סיבה מיוחדת למצב הרות העליו הפוקד את הסמרטוט מדי ערב. אולם לאחר גמיעת שלושה בקבוקי יין אין הוא יכול עוד לעצור בעצמו: אני מוכרח לשיר — זה הבילוי שלי. אם לא אשיר אשתגע!

כשמתלכים הכלבים. בין זמר ל- זמר מוכן אכן זוהר להשיח גם קצת מבע- יותיו: המצב היום מחורבן בשביל סמרי טוררים. פעם אפשר היה להרוויח אפילו שש לירות ביום, אבל היום — אוספי הובל של העיריה לקחים הכל לבדה. מלבד דאגות פרנסה מעסיקות את יוסף גם בעיות שיוכון. מאז חור כחילל משוחרר משבי הנאצים, מקום שם נקטעה אצבעו, הצליח לפתור בעיה זו בעזרת תחנות אוטובוסים, מקומות מחסה לנצרכים ולאחרונה — לול עוזב בחצר אחד הבתים, משם גורש בחג המסח. כיום קנה לו יוסף, יליד צפת וחניך בית היתומים דיסקין, זכות מגורים על ספסל בשדרה. כשש בבוקר הוא מתעורר, מתגלח בעזרת ראי התלוי על עץ, יוצא לסיבוב הי יומי לאיסוף סמרטוטים. עם ערב הוא שב, מבשל ארוחת-ערב הכוללת ביצים תה ולחם, מתפנה לשיחה עם כלבי הסביבה הנאספים אליו בהמוניהם. 'כל הכלבים באים אלי, הכלב יודע מי באמת מסכן.' כשמתלכים גם הכלבים הוא פוצח את פיו בשירה גסת-מלל.

פשעים השכן חזר הביתה

בכנאדא, היו לאברהם שוקר שמונה ב- נים. אחד מהם נתפס בידי פורעים ערביים, הוטח אל הקיר לעיני הוריו. לכן, היה אב- רהם ואשתו שושנה שמחים בחלקם ביש- ראל, על אף עניים ודלותם. הם בטחו כי בארץ הקודש לא יתגל עוד איש לבניהם. לפני ימים מספר נוכחו השניים כי הסכ- נה אורבת לילדיהם אפילו ברחוב אילת ב- תל-אביב. צעקות שבקעו מבית השימוש הזעיקו את שושנה ממטבח. בעמדה בפתח ביה-השימוש, שהיא בור בעומק שני מט- רים מכוסה קרש, ראתה שושנה את אב- רהם חאגיה (25), שכנה לשעבר, לוחץ על גוש קטן שבלט דרך החור שבקרש. הגוש היה ראשו של בנה אליהו (3), כל גופו כבר היה בתוך הבור. 'הילד לא שלי', השבוע, כשהועמד הי צעיר הצנום לחקירה, הוברר כי היה לו עבר ארוך של מעשי טירוף הכוללים, בין השאר, נסיון לחנוק את אביו. החוקרים ני- סו להוציא מפיו מדוע חדר לדירה שדר בה לפני שנתיים, ניסה לטבע את אליהו בבור- השופכין, למרות נוכחות הוריו. הצעיר, שלפי הבתנה רפואית היה לקוי בארבעה סוגי טירוף, התגונן בצלילות-דעת מתמיתה. 'לא נכנסתי בכלל לבית ואפילו לא לחצר.' ענה לשאלות חוקריו. 'אף פעם לא חשבתי על הכנות שלהם ואני לא מסתכל

כח

כולנו חוספים

קופת חסכון עתיקה

מלפני 2000 שנה כמת

כנת בית אוצר יוני

מדור לדור

הכירו בני אדם בחשיבות החסכון לעתיד.

תכנית כח של בנק לאומי לישראל פות- חת את שערי החסכון בפני כל חוגי הצבור.

שאל לפרטים בסניף הקרוב.

בנק לאומי לישראל בע"מ

אתה משלם לעצמך

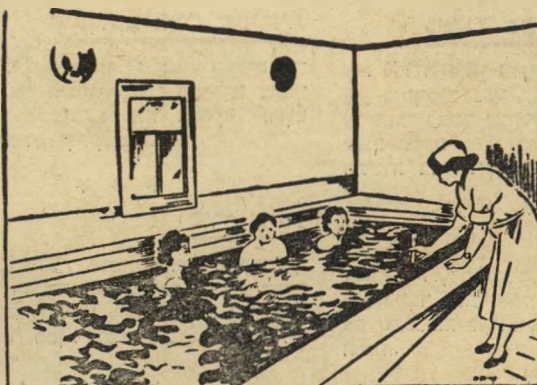
תודות למס הכנסה יש בידי המדינה לספק לך ולבני ביתך את שרותיה החל מכריאות וחינוך וכנה בכבישים ודאף. לנחיותם של משלמי המסים יהיו כל משרדי מס הכנסה פתוחים בכל הארץ, עד שעה 5.00 אחה"צ. שדם חובך, שאינו רק חוב למדינה אלא גם לעצמך ולבני ביתך.

שלם מס הכנסה במלואו ובמועדו

ה'ש לך כאבי'...

בגב, בברכים, בכתפיים או בפרקים?

"רפא" - רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

בריכות

מי-מרפא

חבישת בוך

כמו בקרלסבד

ישי או

טבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool Bath) / חדר זיעה תורכי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית. מסג' וריהביליטציה.

המוסד היחיד מסוג זה בארץ. מחלקה לסובלי רוימסיום המוסד פתוח עד 9 בערב

תזכיר

ההאשמות נגד המשטרה. (העו- לס הזה 954, 953) חשף שורה של שעי- רוריות הנוגעות למטה הארצי של המש- טרה, הצביע על המוראל הידוד בקרב השוטרים היודעים כי ההאשמות נכונות. **השבוע כינס המפקח הכללי של המשטרה בבנין המטה הארצי בתל-אביב כנס של כל המפקחים המחוזיים, הורה כי קיים משבר עמוק במשטרה כתוצאה מהליווי "שורת המתי- נדבים" ו"העולם הזה". הוא די- רש פעולה נמרצת כדי להרים את המוראל.**

המפקחים המחוזיים כינסו כי כל מחוז אספה כללית של הי קצינים, ביקשו אותם לחוות את דעתם. הקצינים גילו באסיפות אלה יחס עויין למטה, הפגינו הסכמה אילמת עם המאשימים.

האויב: הירדן. (העולם הזה 950) הציע תוכנית לפתיחת התקפה פוליטית של ישראל על ירדן, במגמה לחסל את הממלכה ההאשמית, להקים מדינה פלש- תינאית-ערבית הקשורה בישראל ולרכוש את יידידותה של מצרים ובנות בריתה. **השבוע הידיע רדיו רמאללה כי קיימת תוכנית מצרית לבי- תר את הירדן, לחלקה בין פעו- דיה (מחוז עקבה), סוריה (צפון עבר הירדן) ומדינה עצמאית פביכול בחסות המופתי הירד- שלימי.**

מנגנון החושך. בהודמנויות רבות גילה העולם הזה פרטים על מנגנוני הבי- ל ש וההאזנה בארץ ועל פעולותיהם נגד העתון.

השבוע הוזמן עורך "העולם הזה" להעיד בפני ועדת-משנה מיוחדת של הכנסת לחקירת מעשי הבידוש וההאזנה (יעקב ריפטיין, מפ"ם, יו"ר; דודר הי כהן, מפא"י; שלמה פרדשטיין הצ"כ), מסר בעדותו סקירה על מיכנה מנגנון-החושך ועל פעו- דות בידוש והטרדה נגד עורכי "העולם הזה".

בהודמנויות זו גינה העורך כי ההתנפלות על עורכי העתון לפני שנתיים לא ביצעה עדיירי מנגנון החושך, כפי שנחשף תחילה, אלא על ידי חברי יחיד דה ממשלתית אחרת, שזוהתה עדיירי.

הריהוט המורכב לדוגמה הוא המזנון-בריכונית מעץ האגוז שבתוכו אפשר להסמין מרתף משקאות ושעל מדפיו אפשר לערוך ספרייה שלמה, שלא לדבר על ספריית התקליטים (למעלה, משמאל) ועל ארגז הרדיו והפטיפון (למעלה, מימין).

קארו אביא את הריהוט החביב אל ביתך!

הפינה הסאלונית המוסיקה יופי לכל חדר מורכבת מספה פינתית (מצופה בד צמר חלק כחול), שתי כורסאות מצבע לבנים אדומות, שני שרפרפים ושולחן סאלוני.

דבר ידוע הוא כי ריהוט ביתך מעיד על תרבותך. לכן אתה משתדל לרהט את ביתך ברהיטים הטובים, המשובחים והחדשים ביותר, אם תסתייע

במומחים המנוסים והוותיקים של **קארו** תשיג מטרה זאת בקלות. כי **קארו** מרהט את ביתך ברהיטים הטובים ביותר: חדישים, שימושיים, קלים ואסתטיים, בעלי הפרופורציות הנכונות ומתאימים לתנאי האקלים והארץ.

קארו עומד לרשותך עם בתי-מלאכה משלו, יועצים ואדריכלים המרהטים את ביתך, לפי הזמנתך, בסידור אינדיבידואלי תוך התאמה מלאה של

הצבעים, המנורות, הוילונות, האגרטים וצלחות הנוי.

קארו מציע שירות מיוחד נוסף: הריהוט המורכב.

אדם הנכנס לביתו החדש אינו יכול תמיד להרשות לעצמו לרהט את ביתו בשלמות. וכאן עוזר לו **קארו**: הוא עורך למשתכן תכנית כללית לריהוט ביתו

והמשתכן קונה את רהיטיו בזה אחר זה לפי התכנית המוכנה מראש ולא באופן מקרי.

כך אתה מרכיב את ריהוטך לפי טעמך, ולפי יכולתך הכספית, ולא לפי הגורל העיוור.

התחל בתכנון ריהוטך עוד היום. לשרותך עומדים ארבעה סניפים של **קארו**:

תל-אביב, רחוב דיונגוף 99
תל-אביב, רחוב בן-יהודה 47
נתניה, רחוב הרצל 5
רחובות, רחוב הרצל 188.

מקור

ביאליק על השוק השחור

ליד הפרגוד המופשט (שלמה שטיין); נגהות; 175 עמודים) הוא סיפורו של אדם אשר לא רק מאמין בספיריטואליזם, אלא רואה גם את ייעוד חייו בהפצת אמונה זאת בישראל.

כדי לשבר את אוזניהם של קטני אמונה, גדוש הספר קודם כל במעשים שהיו, אשר בהן לקחו הרוחות חלק פעיל:

• נחמן שקדי, חוקר לשעבר במשטרת המנדט, קיבל יום אחד הוראה מרות לגשת לאדם מסוים בתל-אביב ולדרוש ממנו ל- העביר רכוש שהפקיע לעצמו לידי יורשו החוקי של הרוח. הוא ניגש אל האדם הזר שהרוח קראה בשמו, והאיש הודה במעשה ואף סיפר כי גם אליו הופיעה הרוח בחלומו על מנת לתבוע את השבת הגזילה.

• המהנדס התל-אביבי ליאשינסקי, ש- הגיש לעתים עזרה חוקרית לבנות טובים שהתרוששו, שמע יום אחד בשבת דפיקות וצילצולים בפעמון הדלת, אך איש לא חיצה בחוק. הוא מיהר לבית-החולים בו שכנה על ערש דחי אחת הנשים שתוך בה, ונוכח כי היא גוססת ממש באותם הרגעים בהם נקרא בדרך מסחרית זאת אל מיטתה.

• אך המופת החותך ביותר אירע ב- תקיפת מלחמת השחרור. משה בהרב, קצין צה"ל הגר כיום בשיכון הקצינים בצהלה, סיפר למחבר כי יום אחד נכנעה יחידת צבא סודאנית בנגב בפני צה"ל, לאחר שלחיללי הצבא המצרי היה נדמה כי מולם עומדים גדודים רבים ועצומים, שלא היו ולא נבראו. "מבחינה ספיריטואלית", כסכם הספר, "תו- פעות אלה ייתכנו".

אותות-הצטיינות לרוחות. רוב עמך די הספר מוקדשים לסיפורי האיש של שטיין, אך אפשר ללמוד מהוכו גם משהו על ה- סדרים הנהוגים בעולם הרוחות. כך, למשל, כלולה בו העובדה המאלפת, שבעולם האמת עונדים אות' הצטיינות לרוחות בעלי זכר יות ומטילים עונשים על רוחות נפשעות. כן מתברר, כי רוחות עלולות לשקר ולהציג את עצמן בשם רוח אחרת, של איש גדול, כדי לזכות בכבוד שאינו מגיע להן. אך רוחות ירודות כאלה מתענות אחר כך ב- עינויים גוראים במיכרות הפחם שבמדור התופת.

ספיריטואליסט ראוי לשמו אינו נרתע מ- סכנות אלה, ולו רק למען העונג הרוחני להיפגש עם נשמות כמו של המשוררים שאול טשרניחובסקי ("שהופיע באחד הערבים ב- מצב-רוח לא שמת ביותר") וחיים נחמן ביא- ליק ("במצב רוח מרומם למדי, אך באי- רצון גלוי על ההטרדה... בשיחה מסר ביאליק את דבריו על הרוח, היהדות, הספרות, ועל רוח הזמנים שנמכרה לסירי הבשר של השוק השחור... והכל בסגנון מלוטש, ביאליקאי מובהק, שהפתיע והקסים").

חדש וקריא

גילוי אמריקה

אפודת הקטיפה (גיימס סטריט), עברית משה הרפ; עמית; 387 עמודים) הוא סיפור היסטורי על המלח רודריגו מסרי- אנה, שלטענת מיעוט החוקרים היה הראשון לגלות את אמריקה, אולם כריסטופר קולומבוס גול ממנו זכות זאת בעורמה. לתוך הפרשה משתלבת יהדות המוסחית של ה- מלח ואף קולומבוס עצמו מתואר כיהודי מומר, בספרד של האינקוויזיציה. לתלביבי מסעות והרפתקות.

אוצרות אוכיר

אני שלמה (נורה קחימבי; עברית שמואל שיחור; עמית; 168 עמודים) הוא הצי של שלמה המלך, אליו מתגלגל רועה צאן מהרי יהודה שנחטף כעבד, נסע לאופיר ומצא את אוצרותיה לאחר הרפתקות סיערות. לנוער.

נשים ומחלותיהן

חדר הרופא (ד"ר פרדריק לומיס; עברית מרים ברנשטיין-כהן; המתמיד; 276 עמודים) — רופא נשים השולט בעט לא פחות מאשר באיזמל הניתוחים, מספר על פרשות אנושיות שהתחוללו בין כותלי ה- מרפאה, מסביר אגב אורחא כמה בעיות רפו- איות מעניינות ביותר, בעיקר בשטח הילודה.

ישראל במזיד בין לאומי למסקאות

...and Amer- good local beer, a few good imported ones. Scotch is reasonable. Clos- hour is midnight.

ISRAEL offers acceptable highballs before meals at around 75¢, the nice Carmel Hock (dry white wine) and Adom Atic (dry red) with meals, and Cognac and cherry brandy after meals.

JORDAN and most Middle East countries distill a potio- called one way or another. It is potent, us- licorice and like Pernod, tu- Jordan's hotels.

ערות נוספת

לאיכותם המשובחת שר

"כרמל הזק" ו"אדום עתיק"

ושאר משקאות

כרמל מזרחי

מיקבי ראשון לציון וזכרון יעקב

לוקי בר-מסעדה

תל אביב, רחוב אלנבי 3
טלפון 23752

מאכלים איטלקיים — מוסיקה

המשרד: תל-אביב
רח' הקישון 41 — טל. 81674

הקץ לשומן!!

מעטה גם לגברים
מכוות פלא חשמליות

- מסלקות עודפי שומן מכל חלקי הגוף והפנים.
- מצמצמות היקף המתנים והירכיים.
- מפעילות את מחזור הדם ומעוררות מרץ ועלומים.

ללא דיאטות! ללא רפואות!
ללא תרגילים! ללא מסגים!

תחת השגחה רפואית מעולה

"טרקלין ונוס"

בהנהלת רפאל הלפרין
תל-אביב, רחוב ריינס 5, טלפון 23104

תשבץ 555

יוגרה
בין
פותר

כרם עשר לירות

	7	6	5	4		3	2	1
41			10		9			8
	46		15		14	13		12
		20			49		18	17
			23			22	21	
							24	
28			27				26	25
	34	33		32		31		30
	38		37			36		35
		42	41				40	39
				44				43

מאוזן: 1. בית-חרושת ל- של התעד הפועל של הסתדרות סיגוריות; 4. הוצאת ספרים; 8. העובדים; 5. ספרי תורה ומור- החייל האמין; 10. חיית מים; 6. לפעמים הוא נשפך כי- 12. בלבד; 13. נכדו של דוד; 7. קרנטינה, אבל בעב- 16. גב; 17. הקופאי שחילק רית; 8. בגללה קיימים מכבר כסף במעברות; 19. תמרוק אש; 9. אביה הרוחני של תנ"ך- 20. מערכה צבאית; 23. עת חירות; 11. צד בהנהלת 21. דו"ח ללא התחלה; 23. חשבוניות; 14. בן נח; 15. בן "... ושלום"; 24. פרבר רא- 22. קשור עם הרוח; 20. קובעי פלדה; 22. עיר ה- שון-לציוני; 26. ישן; 27. ה- יום המפורסם בשבט; 29. על- 31. מאמר רציני מאד; 33. ירק שגוא למדי על הילדים; 35. רבנו, רב; 36. חברת תעו- 38. בצורה זאת; 39. קצין 31. אילת לרוב תושבי המדינה; 34. נמוך דרגה הוא קצין כזה; 41. אדון; 32. מלת קריאה; 34. משבעת המינים; 43. כינוי ה- 37. אצ"ל בפי חבריו; 44. פרי יש- 40. ראל, סובטרופי. מאוזן: 1. למרות הכל; 2. מצאת ט"ו בשבט; 42. קיל ה- 3. איש מרכזי געיה.

מכתביה האחרונים של שושנה הר-ציון אהבה צבירה

נ. שלום.

קמנו בלילה, ולתמהוננו הנהג האכזר הקדים אותנו בשתי דקות ונאלצנו לישון את מחצית הלילה השני. למחרת נוסעים עד תל-נוף ופוגשים שלושה חברים מרגינה ב' — הפכנו להיות טיול אחד. טסים במהירות מסחררת לעין חוצוב.

שוב מפתיע גוף הערבה ממרום מעלה העקרים, ומתנהג כאילו נגלה לי לראשונה. זאת הרי יותר מאמנות, לחרוך חריצים כאלה פנים שם בערבה. לא גמרתי להתפעל, ומצאנו את עצמנו באחד הישובים. לא קיבלו אותנו כל כך יפה. דוקא נתנו לנו מה שצריך ואפילו קצת יותר, אבל היחס אלינו היה כאילו "קחו רק שתקו והסתלקו". וכך עשינו. מחוסר סיכויים למכונת, חזרנו למחרת צפונה.

עַתָּה עָרָה, האיר לנו המול, שהופיע בדמות מכונת ישיבה לעין-רדיאן. השמש שקעה לנו במכתש הענק. גחני האור שהיא נוהגת להשאיר תמיד, ובכל מקום, לאחר היעלמה, שיחקו עם הרי המכתש המחודדים, ואי-אפשר היה להפסיק להביט אפילו לרגע.

נָ, וְאֵת שֶׁם בְּצָבָא עוֹד מְסוּגֶלֶת לְתָאֵר מֵה פִּירוּשׁ מִסַּע לִילָה לְאֹרֵר יָרֵחַ בְּמִדְבָּר ? נ. זה היה פי אלף יותר יפה מאגדה הכי יפה ששמעתי.

היה כבר לילה לגמרי כשמצאנו את עצמנו ביישוב הבודד בלב הערבה. לאחר מנוחה קלה ותוספת מזון לגוף הרעב ברחתי מהחברה אל אחד ההרים זה הכי גבוה והכי רחוק. הושגה הבדידות המוחלטת. משטח רחב ידיים היה שרוע לפני ואחוריו הרי אדום בכל הדרכים. ככה יושבתי לי הרבה הרבה זמן, שכורה ממה שגילה לי הלילה הזה.

כשלבסוף נעשה קצת קר, חזרתי למטה בעצה גשעונית שמיד התקבלה ובוצעה. קפצנו (אני והיא) לבריכת השחיה, ממש כביום היחלדנו, וחזרנו רענונות מאוחר מאד למטה.

רְאִישִׁיתוֹ שֶׁל יוֹם הַמַּחֲרָת נִצֵּל לַהֲלִיכָה מַעֲרָבָה, סָתָם בַּעַד הַלְכִּי, לְרֹאשׁוֹ וּלְהִנּוּת. לֹא הָיָה כְּלוֹם מִיּוֹחַד חוּץ מִמִּצָּב רֹחַ טוֹב וְהִכְרַת נֹף חֹשֶׁה. חוֹזְרֵנוּ דִּי מוֹקְדָם, יִשְׁבֵּנוּ עַל חֲמוּרִים וּמוֹרָחָה רִכְכְּנוּ בַּעֲרָבָה בְּחֹם הַגְּדוֹל, עַד שֶׁנִּמְצָאנוּ בַּחוּץ סוֹכֵת תַּמְרִים, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מוֹקְשִׁים מִהַפְרִי הַמִּתּוֹק. זָלְלָנוּ כְּמוֹכֵן וְחוֹזְרֵנוּ.

לאחר הצהרים נעשה מבצע קצת יותר רציני צפונה. בקילומטר ה-52 מונה לו ואדי חמוד גורא ומעטים הם המכבדים אותו בביקוריהם. החלטנו להיות בין המעטים ולא הצטערנו. איזה מין ואדי כזה עם צוקים ענקיים שמזדקרים משני הצדדים. מקום נידח ובכל זאת...

פתאום זינקה לה משפחת יעלים שלימה מתחת לצאלה, בהתחלה האמא, אחריה שלושת הבנים הצעירים ולבסוף האב הגאה. איזה מותק. הם טיפסו להם על סלעים, ועלו ממש על הצוק הזה הזקוף שעמד לו משמאל לוואדי, איך הם עשו זאת — לאלוהים פתרונים.

הַמִּשְׁכָּנוּ וְעֵינֵינוּ במעלה האודי, טיפסנו במפליו היבשים והגענו להרים שממנו הוא יוצא. התרוצצנו עליהם וגלשנו שוב לערבה. חזרה הביתה דהרנו במהירות מבהילה ממש. בלי כוחות הגענו. התרענו בבריכה ולאחר ארוחת ערב משביעה — לישון. מחר מדרימים. שוב יושבנו על הקומנדוקר, הכלי האהוב עלינו, וטסנו דרומה.

החום האיום בערבה הדרומית מצץ מאתנו את מצב הרוח הטוב שלנו, והוציא את כל היופי מההרים שמסביב. אבל לא חשוב. שתינו לימונדה קרה ונתנו קצת ושוב הושג המורל הרצוי. כשחזר מוג האויר להיות קריר יותר זיהינו במפה את כיוונו של ההר הגבוה והיפה ביותר שמשקיף על כל הסביבה. הוא הר שלמה. יצאנו בהסתר מה"עיר" ולדרך.

הַר הַגְּרִינִית הראשון שקבל אותנו לא היה מיוחד במינו, אך ידע להכניס אותנו לאירה המתאימה של חצי האיסיני. עלינו וירדנו והנה לפנינו הר מאבן חול. השתוממנו מה מעשי כאן ורואים פתיונים. מוקף הרי גרינתי אפורים, אדומים וירוקים, צמח לו פתאום הר לבן וצבעוני, שבשום אופן איננו יכול להתקשר קשר טבעי עם הנוף. ויתרנו לו ופנינו הלאה. כאן קיבלנו ערוץ צר שהפך אחר כך לואדי עמוק ויפה. איזה מין אבנים ענקיות סגרו לנו מדי פעם את הדרך, אבנים כאלו מלאות סיגים לבנים ויפים. זחלנו דרך הנקרים, צרים צרים פתאום סגרו מלאים השתוממות על גודלו וכוחו של הקדוש ברוך הוא. לבסוף, ההר בכבודו ובעצמו ששום סימן של רגל אדם לא ניכרת בו. כולו אבן אדומה עם נקודות לבנות.

החילונו לטפס במרץ רב מעלה מעלה. נשארו עוד עשרות מטרים בודדים עד הפיסגה ופתאום נהדרדרו אבנים למטה למטה, עד שנחו לבסוף על ראשו של אחרון ההולכים בשורה המעפילה. במקום לראות את האבנים שעוד מעט תפולנה עליו ראה כוכבים והתחיל להרגיש רע.

התישבנו אנחנו על הצוק הקרוב, והסתכלנו על הים הכחול ולהרים שהיו ממש אדומים, אלה שממורה לים. הם נראו כל כך יפה ממקד לשני צוקי גרינתי שהבטנו. קשה היה להפרד מכל היופי ונוסף להכלל עוד מבלי לשבת על הצוק הגבוה ביותר שעל ההר.

כָּאֵב לֵב ירדנו לאחר שניצח בהתלבטות הקלה הרגש האנושי לחבר שנפגע. עם לילה היינו שוב ב"עיר" כשאנחנו חרדים לשלום חברנו (עכשו הוא כבר קצת קודח). פנישית עם אנשי המקום ושיחות מענינות מלאו לנו את הערב ואת היום שלמחרת. היתר הוציאו לנו אלמוגים. הצצנו לרגע לתוך המים עם משקפיים ונתגלתה לנו תחתית הים בכל הדרה, כביקור במוזיאום.

נ. אני לא יודעת למה, אבל אחד מהדגניים היה יותר מדי נחמד בכדי שאעזוב אותו סתם ככה. מהתחלה הרגשנו במין קירבה כזאת שאף פעם לא חשתי כמותה. אחר כך הסתבר שהוא חש אותו דבר ולכן נאלץ לשנות את תכנית טיולם בהתאם לשלנו. סוף סוף בערב האחרון באילת (גרנו באוהל על יד המחסן) יצא לנו במקרה לשטוף יחד את הכלים אחרי האוכל. הוא שאל אותי מה עושים עכשיו. אמרתי — הולכים לישון. באותו שטק הוא מודיע לי שלא הולכים לישון. אז לא הלכנו לישון. בהתחלה מין הרגשה טפסית כזאת, אחר כך סתם נתגלגלה שיחה.

תַּאֲמִים מִצָּאֵנוּ את עצמנו שוב על יד האוהל. לא הספקנו לומר אף מילה טובה אחד לשני. התביישנו להודות שפשוט אוהבים. כל אחד ניסה להוכיח לשני את

לפני שנה שם שודד ערבי קץ לחייהם של שושנה הר-ציון. בת בית אלפא. ושל עודד ווגמייסטר. בן דגניה ב'. עת חצו לבדם את השממה הפראית של מדבר יהודה. מכתביה של שושנה. שפורסמו החודש על-ידי משק בית-אלפא. הם תעודה אנושית מפתיעה ביפיייה. הם מוכיחים כי מתחת לקלי-פה הנוקשה של צברית לא-איכפ-תית. הסתתרה נשמה עשירה ורגישה. המכתב הראשון בעמוד זה מתאר את הטיול בו הכירה שושנה את חברה עודד. השני מתאר את ראשית הטיול האחרון. שנסתיים באבדן חיי שניהם.

ההפך וככה הלכנו לישון עם איזו מין הרגשה תפלה כזו, כאילו שמישהו משנינו נרצח אותו לילה. אפילו את שם משפחתו התבישתי לבקש ממנו, כך שגם מכתב לא יכולתי לכתוב. אחר כך היה עצוב.

למחרת היה עוד יותר עצוב עד שבסוף, כשעצרתי טרמפ אחד, שלחתי אותו ואת שני חברי ואני והיא נשארו על הכביש. אני עם ההרגשה הכבדה שלי והיא סתם עם מצב רוח מחורבן. היה כבר לילה. החלטתי לחייב את עצמי לשכוח אותו ולחלל את הכל. למרות שבכלל לא רציתי. פתאום בא מכתב ממנו שהפך את הקצרה על פיה.

כָּשׁוּ אֲנַחְנוּ כבר ממש... נ. למה מוכרחים כל כך להתבייש בכל הדברים האלו? למה מוכרחים להתנהג בדיוק להפך ממה שרוצים וחושבים? נורא כעסתי על עצמי. יכולתי להתנהג אחרת אבל לא חשוב. הכל עבר והסתדר לו על הצד הכי טוב שאפשר.

נ. לא איכפת לי לצאת לבדי לאיפה שהוא לטייל משום שאני תמיד נהנית לבדי, ואף פעם לא זכיתי שמישהו יצליח לשחק את עצמו ממש בהתרגשותי מכל מיני קטנות. אולי גם העוד משהו נהנה, אך אין זה מיסוף לחייוותי כלום. הנאותי הן נכס פרטי שלי שאני רוכשת אותו לבד ונהנית לבד.

אולי אם ימצא מישור שבמיוחד יהיה נעים וטוב יותר לטייל, שיוסיף עוד משהו לטיול. מלבד החוויות הנרכשות בלי עוד משהו, אולי אז יישנה לי עם מי לצאת. ברור, עם אדם שאינני סובלת לא אצא לעולם, אבל סתם מישור בכלל בכלל לא איכפת לי.

מָה נָ. אֵת מִשְׁלָה את עצמך שאת עכשו יודעת איך היה הטיול? שטות כזאת. לא הצלחתי להגיד אפילו רבע מכל מה שהיה. המכתש הענק ביום כשהוא נשקף ממרום מעלה העצמאות

לא היה נהדר? ועוד הרבה מראות שפסחתי עליהם לא הקסימו אותי? כל פרט קטן בטיול הוסיף לי המון והיה מיוחד. או מה, מכתב הרי אף פעם לא יכול להכיל הכל ולשקף באמת את מה שהיה. כותבים רק על הדברים שי-השאירו את הרושם החזק ביותר ופוסחים על כל הנקודות הקטנות שאלו לא הן, לא היה שום טעם לאותם דברים גדולים.

לולא היה האנושי והטוב שכבר דובר עליו אחרי טיולך שלך, לולא פגשתי בנעמה בעין-רדיאן (היתה חברה של האח שלי) לא הייתי יודעת ללכת לטייל שם בסביבות והייתי יושבת בעין-רדיאן על הכביש ומחכה לטרמפ ל-אילת שלא עבר באותו יום. לולא השיחה המענינת שהתגלגלה בינינו היה אולי הערב השני שם ריק ומשעמם ובודאי היה טובע השעמום את חותמו על הרושם של הטיול בכלל. ועוד המון, המון, שחלק נשכח מרוב "קוטן" וחלק נראה משום מה באמת חסר ערך.

נ. עכשיו כבר די. אני מתגייסת בדצמבר, כבר לא כל כך מצויין? לא חשוב. אחרי ששתינו כבר לא נהיה טירו-ניות, נוכל לדבר יותר בעניני על עניני צבא, בינתים מסתבר שמוטב לשחק.

פגשתי את החברה שלך בחיפה ואמרתי לה שלום מבלי לדעת אפילו את שמה. זאת שפעם באה לבקר.

להתראות!! אני רוצה את התמונות. את שומעת! שלום שלום — שושנה.

נ. שלום

כָּשׁוּ אֲנִי טובה ועונה מיד. מה את יודעת בכלל, כרגע גמרתי לגלוש מההר וגם מתרווחות הכבשים שמאחורי גמרי. כשאנחנו חוזרות כל לנו הביתה בערב, אז תמיד עם מצב רוח טוב ותמיד אני ש כחת להן איך רכנו בשדה כשאני רצינית שילכו לכיוון אחד והן התעקשו לפנות דוקא להיפך.

היום אפילו שכחתי להן איך צעקתי והוצאתי את כל הקול שלי כשרצינית שתחורנה הביתה, כי כבר התחיל לי החשיך והן פחדו לרדת. היה ריב עצום בינינו ובסוף חזרנו בריצה עם מורל גבוה ולא היה איכפת לי בכלל שאבדו לי כל הפרחים בדרך.

אֵת שׁוֹאֲרֵת למה אני כל כך מבסוטה דיקא היום? — כי כבר שבועיים לא בילינו יחד (אני והכבשים) ושוטטתי בין כל המטבחים זיפט כזה, דוקא מתי שכל הירוקים מתחילים לבצבץ סגרו אותי בתוך מטבח עם קיטור וודים מלבד דברים מלוכלכים ואנשים רבים וכ"ע"ס, אין בו כלום. כעסתי וכעסתי עד שיצאתי חזרה החוצה.

את ודאי מתארת לי לבד שלא הייתי סגורה. השבת היתה שייכת לי ולאל החדש שנולד בתוכי (אל האהבה).

והיא נוצלה על הצד הכי טוב שאפשר. בכלל, גם לנו כל פעם יותר טוב, כי מסתבר כל פעם שטוב להכיר אותו. ביום ששי בערב נולד רעיון של טיפוס על הברקן ובוצע מיד. כבשנו את הפסגה לאחר שעה והיא היתה שייכת רק לנו והיתה פתאום הרגשה אדירה. פעם ראשונה בחיים שהייתי

ספורט

כדורגל

בקור שי מכרים

„זה לא כדורגל, זה דמקה!“ התרגש סלוי ניקאי עטוף שכמיתגשם מאחורי הגדר של מגרש באסה היפואי. לפניו על משטח של שלוליות ובזק, קיפץ כדור דביק מרגליו של יגוסלבי אחד לחברו, דילג כמו במשחקי דמקה מעל לישראלים אדומי החולצות, עד שמצא את מנוחתו בפגית שערור של יעקב חור דורוב.

שלוש דקות לאחר מכן, כששרק שופט יצחק בן-רובי, שנא הקהל, את שריקת הסיום במשחק בין סארייבו היגוסלבי לבין הפועל תל-אביב, פרצה אנחת רווחה מפי חמשת אלפי הצופים: „טוב שהכניסו רק שלושה.“ כי הכדורגל היגוסלבי מוכר לאוהדי הספורט בארץ יותר מכדור כל ארץ אחרת בעור למ, גם אם ההיכרות מתבטאת במפלות בלבד, שנחלו קבוצות ישראליות. סארייבו עצי מה כבר הציגה את עצמה לפני שבע שנים בפני נבחרת ישראל בחמשה שערים כנגד אחד שהבקיעה.

אולם הישראלים טרם גואשו, ואפילו סיי כוי אחד למאה דיו למשחק אלפי אוהדים כי יום גשום וקריר, ליציעים חסרי כל מחסה.

בעיטה בראש. כבר בתחילת המאבק היה ברור כי אין להשוות את רמת המשחק והכושר הגופני של שתי הקבוצות. הקבוצה החמישית בליגה היגוסלביה הדגימה משחק העולה על משחק של כל קבוצה ישראלית.

אהבה צברית

(המשך מעמוד 15)

מונחת על הפסגה בלילה אבל בשום אופן לא אחרונה אחרי שטעמתי.

למחרת בבוקר, לא השכמנו במיור זה, אך לאחר שגרשנו סופית את הישינה הקצרה, הלכנו מהעמק שלי לעמק שלו. לא פסחנו בדרך על אף פסגה אחת. נשמנו המון אויר רענן ואחרי שגמרנו את הכל, נתנו לפסגות האלו אויר מהפסגות שבתוכנו. אילות (סליחה צבאים) התרוצצו שם חופשית. הרגינו לראות כמה בקלות הור לך להן לטפס על הרים תלולים וכמה זיעה אני שופכת באותם שבילים.

תמיד זיפט לי אחרי שאני מנסה לתאר מראות יפים. לכן הפעם אחסוך זיפט נוסף ולא אתאר. אך אני מודיעה לך שכשעמק הי ירדן פער את פיו הרחב מכאוב, שוב נת מלאתי התפעלות כאילו זו הפעם הראשונה שאני רואה אותו.

את יודעת למה כל כך התעכבתי על שאלת האהבה והמשיכה? כי אני בשום אופן לא תופסת איך זה דוקא איתו בא לי. נמשכתי כבר לכמה מוכרים ולא מוכרים אבל בגלל שידעתי כל המון שזו רק משיכה לא הצלחתי לאהוב בכלל, אפילו בלי שהאנשים יעשו דוקא רושם רע. אחר כך התברר שהם די רעים וגם הפעם למעשה היה בדיוק אותו דבר, אדם שאני לא מכירה ולא יכולה להעריך ובכלל אין כלום מלבד — ובכל זאת היתה הרגשה תיכף מהתחלה שיש עוד מי שה.

שי לפסח

אנו מחדשים את המסורת של שי לפסח ומוזילים באופן ניכר את מחירי המוצרים העממיים הבאים:

סירים קלחות
מחבתות קומקומים
סירי פלא

פלארס

מכריו על מפעל פרסים לקוראים ולחובבי ספורט

ספורט
חדשות ספורט מיוחד בלתי-תלוי

כדי לאפשר לצבור חובבי הספורט להכיר את הדמויות הבולטות והמפורסמות בשדה הספורט הישראלי והעולמי, מכריו „חדשות הספורט“ על מפעל עממי מקיף:

רכישת שני אלבומים:

אלבום ספורטאי ישראל אלבום ספורטאי העולם

לכל קורא שיאסוף 5 תלושים שיופיעו בגיליונות יום א' במשך 5 שבועות רצופים, תינתן הזכות לרכוש אלבום ספורט במחיר מינימלי של 2.500 ל"י במקום 4.000 ל"י

הקורא שיאסוף 7 תלושים ירכוש את שני האלבומים במחיר מינימלי של 4.500 ל"י במקום 8.000 ל"י

האלבומים מודפסים על נייר מהודר וכוללים כ-200 תמונות, בתוספת עיטורים וציורים, דיאגרמות וסקירות מקיפות על הספורט בארץ ובעולם. את התלושים בצירוף ההמחאות, יש לשלוח למערכת „חדשות הספורט“ ת.ד. 6035, ת"א, או להמציאם לפי כתובת המערכת, שד' רוטשילד 7 ת"א, בין הש' 9-12 לפה"צ 4-5 אה"צ.

כדורגלנים יוספוביץ (שמאל) וביוגורדיץ מתאמנים דמקה, לא כדורגל

נערי הפועל נראו ממש ננסיים בצל הגברתנים היגוסלבים, הצליחו רק לדקות מועטות לייטול את היוםה לידיהם אך ללא סיום ממש. פעמיים הסתבכו כל חמשת חלוצי הפועל גם יחד מול שער ריק של סארייבו, בעטו בזה אחר זה בכדור שמאן לחדור אליו.

בשאר הזמן השאירו היגוסלבים האדיבים לחבריהם האדיבים פחות מישראל, להשתאות למראה משחק מדויק ונמרץ ללא כל עיי כוב מיותר של הכדור, רק לדקה אחת היה נדמה כי ההנה יצאו היגוסלבים מגידום:

אנצי דראגו, שוער הארז של סארייבו עצר בעיטה מסוכנת, בקפיצה נועזת אל שלר לית בזק. פנחס (פתקה) חוצבקוב שרצה להור ציא את הכדור מידיו, מיהר לעברו, אולם במקום לבעוט בכדור, בעט בראשו של הי שוער. מיד נעלם פסקה הנמוך בתוך היגוסלבים סובבובו תוך חרדה לחיי שוערם, נת גלה חיור ורועד רק כשהלה חזר להכרתו.

תקרית אחרת כמעט ואירעה בתחילת הי מחצית השניה. לשריקת השופט החלו היגוסלבים לבעוט בכדור בעוד שחצי משחקני הפועל, ובתוכם חודורוב, עוד עסקו בחדר ההלבשה בתחלפת חולצותיהם הרטיבות. רק במקרה הצליח שוער הנבחרת הלאומית לי רוצ בעקבות הכדור לעבר ולהקדימה.

„זה היה כמו משחק בליגה ג“, סיכם אחד הצופים את דעתו על המשחק. היגוסלבים לא היו אשמים בכך. מלבד המגרש המושחת, גר מה לכך רמת המשחק הבטלנית של מרבית השחקנים להוציא את בועז קאופמן מהפועל פתח-תקוה שהיה יריבם היחיד של האוחרים.

את יודעת, כל האנשים שהתקרבותי אליהם או הרגשתי שזה יקרה לי מיד כשהכרתי אותם. כשרק באתי לבית-אלפא, או בלי להיכיר בכלל את י. חשבתי על כך שיתפתח בינינו משהו. כשבאתי לתל-אביב זכרתי רק את השם שלך או בשעה ששאלת אותי אם אני רוצה לגור בתור, או כמה שמי. ניסתה להכניס לראש ששמה מ. כתבתי — „לנ“.

איתנו דבר היה בטויל לאילת. מכל שלושת המשתתפים השם הראשון שנקלט היה עודד. אז אני כבר מתחילה לא לדעת מה העסק. פשוט מצטערת שאינני מאמינה באלוהים. אבל בכל זאת אני מתחילה לחשוב שיש כאן איזה שהוא דבר שנסתר מבי נתי. נ, נדמה לי שזה קצת לא טוב לדרוש כל כך הרבה על נושא אהבה מתי שאוהבים כל כך במרץ אז אני לא יודעת למה אני עושה את זה בכלל. מתי יגמר הקורס שלך? אני חושבת שכבר אהיה אז בצבא. כי מתחיל להריח לי שאני עפה כבר לצבא. גורא רוצה לדחות קצת כי התבשלה שוב תוכנית לט"ל צמדים, והפעם למדור יהודה. מי יתו ותוגשם.

אם — אז ביום רביעי הקרוב. אה, ויהיה טוב כל כך ששנינו כבר מתפוצצים לרגע הגדול הזה. אנחנו יכולים אפילו למות קצת במדבר אבל בטוח שלא נעשה זאת.

או שלום (ואולי אחרון) — אל תקחי בי רצינות. שושנה

20 סיגריות
230 פרוטה
Dagel Cigarettes
החסכון וכמיל הנאתך
אחים בזרנו נעמ

אמנם מחירה רק 230 פרוטה, אבל תקבל הנאה מלאה מהעשון

אנשים

דג קופץ בראש

כאשר בא שרהחלקאות קדיש לזו ל בקר בבית החירות לטוכר בעפולה, נתקל להתפתחו בשומרסוף שמיאן בכל חוקף ל הרשות לו להיכנס. "תבוא מחר", אמר השור מר. "היום אי אפשר לבקר. היום עומד ל בא הגנה שרהחלקאות". שר המסחר והתעשייה לשעבר פרץ ברעשיות הת פנה כנראה מאז מעיסוק בדברים כה גש מים. לאחרונה הקדיש שני מאמרים בה בוקר להצגת הסירה בתיאטרון הקאמרי... **מוכיר הכללי של האו"ם דאג האמר** אור עוד אחד מחזוריו המפורסמים, בו היר דיע כי אין כל יסוד להשמעות כלפיו ש נכללו בסידרת השאלות של רודולף קסטנר... קריאת ביניים מורה של ח"כ צ"כ **ישראל רוקח**: לאחר שד"ר יוחנן בא דר, ח"כ חרות, טען באחד מנאומיו כי הצ עת משרד המשפטים לתיקון חוק סדרי ה דיון הפלילי היא בבחינת "מיתה בשוקה של החקירה המוקדמת" — שיטע אותו רור קח במלים, "נשיקה במיתה"... כשנכנס המוכיר הכללי של האו"ם **דאג האמר** שילד בשנת ביקורו הקצרצר בישראל ל בית-הילדים בקיבוץ פלמי"ח צובא, הסכיר אחד הילדים לחברו: "זה המוכיר של כל העולם"... אבא, על ביקור זה טען אחד העיתונאים כי הוא מזכיר את הפיתגמס ה יהודי העממי "הג מסריח מהראש".

כל פרוטה לפיצויים

מכון גאלוף, שערך השנה כרגיל את מת קרו אודות עשר הנשים הנערצות ביותר ב עולם, קבע כי גם השנה זכתה במקום זה, בפעם התשיעית, אלמנת נשיא ארצות-הברית **אלינור רוזוולט**. אחריה באות בתור ה פופולאריות: **קלייר בות ליוס**, שגרירת ארצות-הברית באיטליה ואשת העורך של ה שבועון טיים, **מאמי אייזנהאואר**, ה סופרת החרשת-עיתונאית **הלן קלר**, מלכת בריטניה **אליזבת**, **סונה** אשתו של שליט סין הלאומית **צ'אן קאי שק**, ה נסיכה הבריטית **מארגרט** שבזרת-הלב, א חותו של ראש ממשלת הודו ונשיאת עצרת האו"ם לשעבר **וויזיה לאקשמי פאני דיט**, הסינאטורית האמריקאית **מארגרט צ'ייז סמית** ושרת הבריאות האמריקאית לשעבר **אובטה קאלפ הובי**. ונשאלת השאלה: איפה **גודדה מאירסון**?... **ריטה היוורת** הכהישה בתוקף את ה שמועות כאילו היא עומדת להינשא לצירן הסרטים המצוי **ריימונד האכס**. "ה שמועה היתה בשבילי הפתעה גמורה", אמר רה... הסופר הצרפתי **אנדרה מורו** אה גילה השבוע כי הוא עוסק בכתיבת ס

רקדנית גראהם ב, המדך אריפוס" עליזה יונית, מוסיקה אמריקאית, תפאורה יפאנית

פסוקי השבוע

ראש הממשלה דוד בן-גוריון: "אין עדה בארץ שאינה מיוצגת כיום בקצונה של צה"ל. יש רק קשיים עם התימנים, שאינם מגלים נטייה לשלוט".
שר המשפטים פנחס רוזן, בהסבירו את עמדת מפלגתו על מתן תוספת השכר לאינטליגנציה מלאוה: "אני נגד שוביניזם וגם נגד שיוניזם".
שר-האוצר לוי אשכול, בנאום בכנסת: "בימים אלה נתקבל הכלל: כל המכשיל הרי זה משובח. ואני אומר: כל המכשיל, הרי זה מסובך".
המוכיר הכללי של האו"ם דאג האמר, בהגידו את מהות תפקידו: "מתחוך? בשפה פשוטה זהו נודניק".
על העברת סמכויות תכנון-המסלולים לידי מקורות: "לא נשלים שמילוני לירות מכספי העם והמדינה כזובו כמים למען חברת-מים שאינה בבעלות הממשלה".
ח"כ חרות אליעזר שושטאק, בשיחה על מה שעתידי לקרות בארץ כאשר חרות תגיע לשלטון: "מבניין החעד הפועל של ההסתדרות נעשה בית-מלון. יש שם המון חדרים".
הרב יהודה לייב הכהן מיימון, במסיבה שנערכה ליובל השמונים שלו, בה סיפר כי הספרים הראשונים שקרא בחייו היו רומאנים באידיש: "בסרם הייתי לסופר, הייתי לקורא".
העיתונאי שדון רוזנפלד, בטורו קראתירשמי: "הממשלה הריפוב" ליקאית בארצות-הברית הועמדה בפני הברירה החמורה: או לספק נשק לישראל, או לספק נשק לדימוקראטים במלחמת הבחירות המתקרבת".
הפזימונאי חיים חפר, בספרו רשמי ביקור בהולאנד: "יש בה חמש תחנות-שידור. כל מפלגה ותחנת השידור שלה. אינני מציע להנהיג שיטה זאת בארץ. מספיק לנו קול ישראל".
המשורר יצחק שדון, במסיבת עיתונאים מטעם שורת-המתנדבים: "פירצה קוראת לגנב. השורה מעוניינת, איפוא, בגילוי הפירצה ואילו הגנב הפרטי משמש לה מכשיר לשם גילוי הפירצה. אם כי הוא עצמו אינו מעניין ואינו חשוב, אנו נאלצים להציגו במערומיו, כי טוב מראה-עניים מהלך-נפש".
ראש עיריית רמת-גן אברהם קריניצי, בנאום שנשא בטכס הנחת אבן-פינה: "אין מפסיקים את העבודה בגלל נאומים. להיפך, מפסיקים נאומים בגלל העבודה".
ד"ר ישראל שייב, עורך סולם, במתחו ביקורת על הפגנת המסריות שאורגנה על-ידי אנשי חרות עם שובו של שרהחוק משה שרת ממסעו בארצות-הברית: "המפגנים התכננו להעליב את שרת, והאמת היא שהעליבו את צ'מברליין".
מעריב: "אלה העלתה עמדת הזמרת יפה ירקוני לבמה את בעלה שייקה ירקוני, היתה לה הצלחה עוד יותר גדולה".
הסופר משה שמיר, ברשימה על תגובתו של זלמן שניאור לביקורת השלילית על מחזהו פאנורמי הגיבור: "יש כאלה הטוענים שלמדו זאת ממך, שמעולם לא היסטת לפסול מחזה, שלא נכתב על-ידי זלמן שניאור, אם לא מצא חן בעיניך — ומתי מצא חן בעיניך מחזה שלא נכתב על-ידי זלמן שניאור?".
העיתונאי אריה גלבלום, במתחו ביקורת על העובדה שתוכנית החירום עובדת על-ידי מפלגה, במקום על-ידי הממשלה: "במקום שאין איש — גם דג רקס קרוי פיש".
הסופר בנימין גראי, ברשימה שהוקדשה לאוזלת ידו של מנגנון התעמולה הישראלי: "לדעת אברכים מסוימים בירושלים, ההסברה היא תעמולה למה שאין לנו, לעולם לא למה שיש לנו".
העיתונאי וואלטר ליפמן, הפרשן המדיני של ניו-יורק היראלד טריביון, על דבריו הקיצוניים של שרהחוק האמריקאי שהתפרסמו בשבועון לייף: "מדיניות החוץ של ארצות-הברית היא אחראית הרבה יותר מכפי שישער כל מי שיקרא את מה שהירשה לעצמו לכתוב על נושא זה מר דאלס".
הזלווד ריפורמר, במסרו על התקציב העצום שהקדיש ססיל ב. דה-מיל לסרטו עשרת הדיברות: "כל דיברה עלתה לו 1.4 מיליון דולאר".
סנדרלר בכנס הסנדלרים של הקיבוץ המאוחד שנערך באפעל: "למרות הימים הטרופים הללו, אין אנו דנים בדברים העומדים ברומו של עולם — להיפך, אנו דנים בדברים הנוגעים בכפות רגליהם של חברינו בקיבוצים".

ממשיך לשמור בעקשנות על עמדת-המפתח של מזכיר מועצת-הפועל-לחיפה, גם לאחר ש-הוכנס לכנסת.

עתיד לספרי עבר

ספרים חדשים לרוב צפויים בעתיד לחובבי הספרות העברית הצעירה, שבינתיים כבר איננה צעירה כל כך: יהיה (ס. יזהר) סמילנסקי משלים רומאן חדש על רקע מלחמת העצמאות, שיהיה הרומאן הראשון מפרי עטו... **מתי מגד** עומד גם הוא בעמודים האחרונים של רומאנו הראשון (על הנייר)... **נתן שחם** מרחיק את עדותו לתקופת העלייה השנייה בספר חדש בשם אבן על פי הבאר, שיפוע בהוצאת ספרית פועלים... ואילו **משה שמיר**, מספרים יודע-דבר, חזר יותר אחורנית מ אשר בספרו מלך בשר ודם ובמחזה מלחמת בני-אור. הספר הבא שלו ידון בתקופת דוד המלך... אחד מקטעי הריקוד שתציג ב ארץ **מארתה גראהם**, שהוזמנה עם להקתה על-ידי הבימה, הוא צירוף רב-לאומי מעניין: את הסיפור סיפק היוני סופולסק שהטראגדיה שלו המלך אדיפוס שימשה יסוד לעלילת הריקוד, המתאר את גורל המלכה יוקאסטה שבנה נושא אותה לאשה. את המו-סיקה סיפק הקומפוזיטור האמריקאי **ליאם שומאן** ואילו את התלבושות וה-תפאורה הכין הפסל היפאני **איסאמו נגו-גוצי**... הסרט שאול, שחברת קולומביה מבטיחה להפיק בישראל, יהיה מבוסס על תסריט שנכתב על-ידי **יגאל מסיני** וזן... **דן בן-אמוץ וחיים חפר** הת-יישבו השבוע לחבר מודעות מקוריות לספרם ילקוט הכזבים העומד לצאת לאיר בחודש הבא. אחת מהן: "עשרה אנשים מותו היום ברחוב שייקין! תשעה מתו לקנות אים ילקוט הכזבים, ואחד מת מצחוק אחרי שקרא את הספר!"

פר על **בנימין זאב הרצל**, אבי הציונות, וכי בסיום העבודה יש בדעתו לבקר בישראל... איש שורת המתנדבים **הנן רפויזרט** סיפר

השבוע כי בתגובה לטיר פולה של השורה בפרי שת דוד בהרץ הפסיד קה הסוכנות את תמיכתה בשיעור של 1900 ל"י לשנה לפעולות ה שורה. מה הפלא? כל פרוטה נחוצה עכשיו ל-תשלום פיצויים... ה-גראפקאי הישראלי גר-עון המורי הוזמן הש-בוע לציר שלושה בולי דואר-אוויר למען ממשלת בורמה, על פי תמור גות של גוף בורמי... בשעת חנוכה הקרנועים החדשים עבר שרהחית בורה בקרונות כדי ל-רך את עובדי הרכבת והמוזמים, אך חלף כ-עט על פני חברי חזק העובדים, שלא היו מ-כרים לו. עצר אותו ה-מנהל הכללי של הרכבת **מנחם סבידור** ואמר: "חכה רגע. עליך להכיר אותם. אלה האנשים ש-יגרמו לך צרות!"... כשהאיצו בח"כ מפא"י **יוסף אדמוני** לעלות לקרנוע שעמד לצאת לדרך, שאם לא כן ייש-אר בחיפה, השיב: "לא נורא. מה רע לי בחי-פה?"... אלמוגי, אגב,

עקרת הבית!

חובת
לבס
את העוורת

המוסד לביטוח לאומי

פרטים ופסטים
בסניף הקרוב של המוסד

עקרת הבית!

דמי ביטוח
עבור העוורת
יסנעו הפסדים
מן העקרת

המוסד לביטוח לאומי

פרטים ופסטים
בסניף הקרוב של המוסד

עקרת הבית!

לעוורת ביטוח
ולך
שלוות רוח

המוסד לביטוח לאומי

פרטים ופסטים
בסניף הקרוב של המוסד

גברת וכברה!

הטעמת
מתוצרתה המשובחת
שרי קורדיאל
(וישניאק - דובדבנים)
פלוס קורדיאל
(שוזפים)

המוחאמים במיוחד
לסעמן העדין
ומעניקים לך בריאות.
רענונות והרגשת אושר
תטעמי
ותהני!
יקב
שפרודמן ובני
פתח-תקויה

המכירה העונתית

זמ האופנים בהנחות גדולות

תל-אביב: רח' נחלת בנימין 44. חיפה: רח' הרצל 37
רח' אלנבי 74

במרחב

הסודאן

הנה מה טוב

התקפה נגדית, מסר הודעות וזעמות על מור כרי הסמים הנפשיים המשחיתים את נפש ה עם הלכונוני, "אל תשמחו באסון בני", קרא לשונאיו, "רחמו על אב מסכן!"

כמה עתונאים, שפניית האב האומלל נגעה עד לעומק ליבם, יצאו חוצץ נגד הסחר ה חופשי-כמעט בסמים. טענו העתונאים: סחר זה הפך את בירות לשנאי חדשה, מרכז ענף הסמים המשכרים לא רק במרחב, כי אם בי עולם כולו.

בין השאר, גילו כי לעומת 13 הכנופיות הענפות העוסקות בגידול והברחת הסמים, אין בלבנון כולה אף מסד ממשלתי אחד בו יכולים קרבנות הסמים לקבל טיפול כלשהו. חריצות העתונאים נשאה פרי. כמה סוחרי סמים נעצרו, הובאו מיד למשפט. הראשון: הסוחר מישל ברקאת, שהיה מברית אבקת הירואין בין דפי ספרי-קודש.

מרוקו

פני הדור

מזה חודשיים, מראה מרוקו פנים חדשות: פניהן של ארבע מיליון הנשים שהסולטן מר חמד בן-יוסף הפיל את צעיפיהן הלבנים. עד

לאא-עאיישה (שמאל) ותקדימים

מנוחה, בלי לישון

אז, הראו נשות מרוקו רק את עיניהן לזרים. המהפכה החלה בתקופת גלותו של הסולטן. מאורעות השנתיים האחרונות, שחררו לכל פניות הארץ, הכריחו את הנשים להשיר את אדישותן המצועפת. הד המאבק הלאומי הגיע עד לבתיהן, העסיק אותן שעה שהתקבלו בי פתחי בתי-הכלא שבהם נכלאו הגברים.

הסולטן לא שכח. הן גם החלו להאזין לשירי קהיר, השתתפו לא פעם בהפגנות הדמים, במדידתן צילומי הסולטן וכוונות ה דורשות את החזרתו.

בן-יוסף לא שכח את עזרתו. בשבוע, העי ביר חוק שהסיר את הצעיף — סמל שיעבוד האישה המוסלמית — מפני נשות מרוקו. יר עצתו העיקרית בצעד זה: בתו, הנסיכה לא-לא-עאיישה, אותה עודד לעמוד בראש תנועת השיחורר הנשי.

עאיישה בת ה-25, שמימיה לא כיסה צעיף את שפתיה המלאות, הבצועות בצבע ורוד חזיר, קיבלה את תפקידה בריצונות. תוכני זה: הקמת מועדוני-נשים, יצירת תנועת צו פות, הגדלת מספר בתי-הספר, עידוד נערות לעסוק בספורט.

קצב מערבי. בחילה הנמצאת מרחק צעדים מארמו המלכות, מתגוררת לאלא-עאיישה עם אחיותיה, מסגלת לעצמה אורח חיים בקצב מערבי מהיר. קימה בשמונה בבוקר, קריאה, מנוחת צהרים מבלי לישון, האונה לקילו המתחטט של פרנקי לזין מתוך אוסף תקליטי הגדול. בערב: מסיבות תה ליד דלת, משחקי טניס, טיולים ברכב או ברגל, הקרנת סרטים פרנטיים, אמריקאיים ומצ' ריים בביתה. מר פעם היא עורכת מסע תע' מולה לשיחורר האשה, בערים הנידחות.

בחצר ארמונו שברבא, מקבל הסולטן כי כל בוקר את פני נתיניו. התרועעות הגדולות ביותר באות מפיות הנשים: הצעיף שוב אינו מעמם את קולן.

הפגישה שהתקיימה בשבוע שעבר בין שרי החוץ היתה לבבית ביותר. על פי הסכם אי-לם החליטו מחמד פאזי המצרי ומובארק ראזוק הסודאני לשכוח ולסלוח את העבר. השיחה הידידותית הממושכת במשרדו הקהירי של פאזי, נוהלה כולה במשפטים בלתי-מחייבים. למעשה נועדה רק להוכיח לעתונאים כי מצרים אינה שומרת כל טינה לשכונתה ה דרומית על כי סירבה להפוך גרורת קהיר.

אולם מבעד לחיוכים והחיבוקים הדיפלומטיים, הודקרה מטרות ביקורו של ראזוק: יישוב המחלוקת על השימוש במי הנילוס. סר דאן דורשת לעצמה זכות להשתמש ב-50% ממכמות המים ואילו מצרים טוענת כי ארץ בת 22 מיליון תושבים רשאית להשתמש בכמות גדולה יותר של מים מאשר ארץ בת חמשה מיליון נפש.

הדיונים בשאלה זו כבר נמשכו חודשים רבים, הופסקו בקפאון לפני 10 חודשים.

אין כל סיבה. מאז גמרה מצרים אומר להקים את סכר אסואן העציל. ביצוע התוכ-

נית יסבך עוד יותר את היחסים עם הסודאן. כי מתוך 400 קילומטרים של עמק הנילוס ש-יכוסו עלידי מי הנהר הנאגריס, נמצאים 200 קילומטר בתוך שטח הסודאן.

שיחות קהיר החדשות, שקבעו רק כי יש צורך לחדש את המשאומתן על חלוקת המים, חלפו בקלות על החיכוכים בין שתי השכונות. איש לא אמר זאת בפומבי, אולם שני הצדדים רמזו כי כשלון השיחות הקודמות היה תוצאת הירירות של סאלח סאלם כלפי נציגי הסודאן.

עתה, קיוו המצרים, לאחר סילוקו של ה רביסרן הרוקד, לא תהיה כל סיבה מדוע לא תסכים הסודאן להסדר שיתן למצרים את חלק הארי של מי היאור.

מלבד, כמובן, חשש הסודאנים מפני תוכי ניות ההתפשטות של מצרים.

הלבנון

האב המסכן

"אני נרקומאן. אינני יכול להיגמל מעישון חשיש בכמויות עצומות. אני מבקש שתעצור אותי ותכניס אותי לכלא." הצעיר שהפנה את קריאתו הנואשת לקצין משטרת ביירות היה בחור בן 19, בעל הופעה נאה.

הקצין סירב: סעיף החוק הדן בסמים מ שוכרים קובע כי רק אדם שייחפס כשברשותו סם משכר צפוי למעצר ומאסר. לבחור הצעיר לא היה אף גראם של חשיש, הוא כבר הש' המש בכל מה שקנה.

מאוחר יותר נתגלה כי הצעיר, המדאן בכ קאת, הוא בנו של מישל ברקאת, אחד הסו חרים העשירים ביותר בלבנון. אויביו של ה' סוחר דאגו כי הסיפור, בתוספת תצלומים של הבן כשהוא מתהלל בבגדים וקברטים, יפורסם ברוב העיתונים.

בין ספרי הקורש. האב יצא מיד ל-

על כל נושא שהוא

הן שתי חברות (839/855), בנות 20—18, מעונינות להתכתב על כל נושא שהוא: מחכבות בלונדון וצברים. ואם אתם סבורים שאין צורך להשתמש בנלוות נגד שינה, נסו נא לכתל, במקומי, שני תריסרים מכתבים כאלה ליום.

הבלונד והשחור

מכתב זה (840/855) קיבלתי משני חיילי חי"ר צעירים שישבו וכתבו אותו בשקים המרכזי שלהם. הווה אומר שהם משתעממים כהלכה במחנם. נערות שהרצינה לכתוב להם תמצאנה אותם משכילים, חובבי טיולים, מר סיקה, קולנוע ובנות. כדי לעמוד על תכני נות אלה מקורב, יהיה עליהן להיות בנות 18—16 ומסביבות תל-אביב, ואפילו נתניה. הם רואים צורך לצייין, משום מה, שאחד מהם הוא שחרור והשני בלונד.

קיבוצניק או עירוני, מה חשוב?

(841/855) כותבת, כמינימום של מלים ומקסימום של פשטות שהיא רוצה להתכתב עם צעיר בן 24—22, ולא איכפת לה כלל אם יהיה זה קיבוצניק או עירוני. על עצמה היא רק אומרת שהיא בת 21, שחרחרת ו נחמדה.

מיוזג התכתבויות

אחרי שחלק לי מנה שמונה של מחמאות, כותב (842/855) בענוה רבה שאין הוא מאוהב הטיפוסים הכובלים להתפאר שהם עירוניים או אפילו יושבי ספר. הוא בחור פשוט וחביב בן 32, הרואה צורך לצייין את ערותו האשכנזית רק משום שהוא דונל כי מיוזג התכתבויות, אם אפשר לקרוא לזה כך. אשר לי, למשל, אני סבורה שאפילו בכונה כל כך טובה מיותר לצייין זאת, משום שזה צריך להיות מובן מאליו.

בשם אזהרה, רק לא עירוני!

אם מכתב זה לא יוכה לנל של תשובות, אתם יכולים בבקש לכות אותי שקרנית. מספרו (843/855).

"רצוני להתכתב עם צבר נבזה וכוזל עונים ונילו צריך להיות בין 22—19 וכן עליו להיות ממשק ספר מאילת או סתם קיבוצניק. (בשם אלהים, רק לא עירוני). נושאי ההתי כתבות: ספרות (אני חובבת ספרים נלה בת), סרטים, תיאטרון, מוסיקה קלאסית קלה ויגאו. על עצמי אני לי הרבה לספר: אני צברית בת 17.5 שחחרחרת וחמודה, (אני נני בוררת תיכון ועדיין לא צמח לי מזה רגש נתינות) עד לפני שנתיים הייתי בתנועת נוער ועובתי כלל סיבות פרטיות. הייתי גם כחברה סלונות, אבל בתכונה זו לא חשי בו על שום דבר חוץ מריקור, וליה ורכי לות. לכן עובתי גם חברה זו וכעת אינני נמצאת בשום חברה ולכן אני מנסה להפיק את השעמום ולשנות את האווירה האידיו טית על ידי התכתבות.

פיתחתי לעצמי את הכשרון לנחש, מיד עם קריאת מכתב כלשהו, אם יזכה להיענות גדולה או לא. עלי לצייין, כמובן בענוה רבה, שאף פעם לא טעיתי. לא תמיד אשם בכך הכותב עצמו. לעתים אשמה אנוכי, אמתכם. כשנחה עלי הרוח ואני מצליחה לגנו ולקשש מכתב בנאלי, יקבל אותו בעל המכתב הר של תשובות. כל זה ללמדכם שלא תסמכו עלי יתר על המידה, ואל תשלחו לי מכתבים שיג' רתיים (פשוט לא נעים לי לומר אחי ליים) כי לא תמיד יהיה לי מצב הרוח לצעצע אותם, ואז, אל תיתסו את ה תוצאות לי.

רא כנויר

אחד מאלה שאני בטוחה שיוכה בהיענות גדולה, וזאת לנמרי בזכות עצמו הוא (838/855). הכה אצטט בפניכן את מכתבו: "מי אני? בעצם? אחד בחור רגיל ביותר, מעורה בחיי הארץ, אשר עברו עליו הנלנלים הירועים של ה'הגנה', ההגנה וצה"ל. כרבים אחרים, אף אני עומד אחרי קום המדינה ו תונה, האם המאבק כדאי היה? קשה לומר שאני אוסטימי מאד לגבי העתיד. (בעיקר אחרי קריאת סידרת המאמרים של אבנרי, הניוור, בשבועות האחרונים).

אין לי עדים שיופעו ויעירו שאני נחמד, ספק, בעל חוש-הומור ושאיריקות... אם כי לא הייתי אומר שאני חסר הרבה מהתכונות הנכונות.

מעניין אני להתכתב עם נערה בניל ה מתאים. אינני ממהגד שיהיה יסה, בתנאי שיהיה לה שכל בספרד. בחורה שכל התי עניינותה מתחילה ונמרת בסלון היופי, ה תפורת ושחקני הקולנוע — מוטב שתשלח את מכתביה למישהו אחר. אינני מתכוון לר מר שאני נזיר, אלא שאינני רואה בדברים אלה את העיקר. מכיוון שרבות הבנות, כומן האחרון ה'עוסקות', ו'חובבות' בפסיכולוגיה, לא אתגבר שהמתכתבת אתי תרע להסביר לי בצורה מרעית, מדוע אני מהבב בנות יפות דווקא, אך מעדיף לפעמים, אחת שאיננה יפהפיה אלא מעניינת בשיחתה ומושכת ב סקחותה."

מה קורה כאשר נפגש בן אסיה עם תרבות המערב והמזרח? וידוי אישי זה של צעיר יליד הארץ מספק את התשובה: הוא מעדיף את הריקוד ההודי והסיני על התנועות המגוחכות של באלט קלאסי אירופי, ואת שירת המזרח והתנ"ך על פילוסופיה שהובילה לתאי הגאזים.

החיים המיתיים והמיתיים החיים

שמעולם לא נראה כמותם באירופה. באיר הפסחא הקטן, ששטחו כמה מילין מרובעים, נמצאו שרידי תרבות ענקים, פנתיאון של קרוב ל-700 פסלי ענק. אולם מי יודע על כך? לקונקיסטדורים היה אבק שריפה. הם השמידו את התרבות ואת השלל נשא למוזיאונים, כמין קוריוז.

ידיים פראים קוטפים בננות

באיי האוקיינוס השקט, בג'ונגלים של אפריקה, פגשו המיסיונרים, הסוחרים, החיילים וחוקרי תולדות האדם במין ילדים פראים, הקוטפים בננות מהעצים, מתהלכים ערומים כבהמות ולא יתבוששו ומשתעשעים במסכות מצחיקות עשויות עץ ומכתה. רוק דים ריקודים משונים ומתופפים על תופים פרימיטיביים ונחשלים. הם לימדו אותם לעבוד לאל אחד. ללבוש מכנסים ולהצביע בביירות. את המסכות המצחיקות העמידו במוזיאונים שוב, כמין קוריוז, למען תדע ההיסטוריה כמה שחקן הילדים הללו בטרם ספגו את יסודות הדמוקרטיה. אשר לריקוד דים ולתופים, הם עברו ישר לחברה הגבוהה, אלא שנתלווה אליהם הסמוקיינג.

אחת הסצנות שבגללן נאסר הסרט, מראה כושי חסון ויפה מטפס על גשר חבלים, בעוד הטקסט מדבר על יופי. מיד לאחר זאת, בעוד הטקסט ממשיך לדבר על יופי, נראית קבוצה של כושים ערומים למחצה, חסונים ויפים, ובמרכזם איש לבן, שמן ומכוער, לבוש חליפה לבנה וכובע שעם טרופי. סוף פו של הסרט מתאר בלעז מר את שמחת הקהל כאשר ספורטאים כושים כובשים את אים אולימפיים, מתופפים בתזמורת ג'אז בלחיות תנועות מצחיקות ובכלל מביאים את חן הג'ונגל התמים לחברה המודרנית העיפיה. אך אין זה מעניינו.

בדיחה עצובה

אמנים הנם, כידוע, אנשים רגישים יותר מאשר המדינאים והוגי הדעות הרשמיים. על כן לא ייפלא שהם היו הראשונים להבין שהמצבות המתות הללו אינן קוריוז אלא אמנות גדולה, שלעומתה נראים הישגי אירופה עלובים מאד. הם החלו משי תדלים בכל מאודם לחקות את האמנות ה-פרימיטיבית.

אך ההבדל בין חיקוי ובין אמנות חיה הוא כהבדל בין אמנות חיה ובין מצבה מתה. כי בין כתלי המוזיאון, באין רקע טבעי שבלעדיו אין חיים לתרבות, מתבלטת בכל עוצמתה הטרגדיה של שוד העמים ונצחון התרבות האירופית.

היום אין בכל הדברים הללו בגדר חידוש מהפכני. ואם נאסר סרט כזה על ידי הצנזורה הרי זו שמרנות בלבד. גדולי אנשי הרוח של המערב חזו את שקיעת המערב, והוכיחו את טענתם בספרים עבי כרס של איש אין פנאי לקרוא בהם. מי יכול לשקוע ולקרוא בעת ובעונה אחת? לנגד עינינו הרי לכת אסיה ותופסת את מקומה האמיתי בעד-

המתים מתים, החיים נמשכים, על הקבר רים מניחים מצבות. המצבות חיות, המצבות מתות, קוברים אותן במוזיאון. כל מוזיאון הוא בית קברות, בית קברות לאמנות ותרבות. האיש הלבן האירופאי המציא את אבק השריפה ואת המדע. בעזרת אבק השריפה והמדע השתלט על יבשות לא נודעות, השמיד ודיכא ללא רחם עמים ותרבויות פורחות. את השלל הציב במוזיאונים, שלל מצבות מתות.

מחוץ למוזיאון הלובר המכוער, שמיל' יוני תיירים זעיר בורגנים אצטרפים אליו מכל פינות העולם להזעיק במסדרונותיו ה-ארוכים לאין קץ, המלאים הבלים במסגרות מוזהבות, מצויים בפאריס גם כמה מוזיאונונים נפלאים, שאיש אינו פוקד אותם. אחד מהם הוא מוזיאון האדם בכיכר טרוקדורו. שני במאים צרפתים צעירים, אלן רנה וזכריס מארקה, יצרו בין כתליו סרט בשם גם המצבות מתות. הוא נוצר ללא אמצעים. כל ה-הון שעמד לרשותם של הבמאים היה דמיון, כשרון, מצלמה ורעיון עצוב. זהו אחד ה-סרטים היחידים שהצגתם נאסרה על ידי הצנזורה כאן.

נושאת דגל הטעות

בעולם המערבי שוררת הדעה שההיסטוריה מתחילה מיוון. מה שקרה לפני זה נקרא פרה-היסטוריה. האמנות, ה-ארכיטקטורה, הפילוסופיה, הספרות, החוק והמוסר — כל אלה נודעו לראשונה ביוון. זוהי אחת הטעויות שהמיטו שואה על ה-אנושות. היא שימשה הדגה לגלגל ניצול אימפריאליסטי ורדיפות דתיות וגזעיות ב-איצטלה של חינוך העמים הפרימיטיביים ל-תרבות, וגרמה במישורים ובקנינים לירי דת האמנות והתרבות האירופית עד לדרגה של ניוון כמעט מוחלט. נושאת דגל הטעות הזאת במשך דורות הייתה הנצרות, שבגינוה הרוחני הושתת על יסודות הפילוסופיה ה-אריסטוטלית, הפשטה הגאוגית שבעזרתה השתלטה הנצרות על העולם ההלניסטי. ה-ביטוי העילאי לטעות זו היא ההשקפה ש-אבק שריפה, מדע ואל אחד הם פיסתה התרי-בות. בשנת 1956 מותר להתחיל להטיל ספק בכך, ודוקא את נגבו בין רגליו והחל חורש העתיקה, המקימים כיום מדינה ועם על יסודות חדשים כדאי לנו להרהר מה לקחת ומה לא לקחת מאירופה.

שרידי תרבות ענקים

איזה בית קברות נפלא, אותו מוזי-און. אנו חולפים על פני האולמות ה-ארוכים, ורואים אין ירד האדם מראשי ה-עצים, קיפל את נגבו בין רגליו והחל חורש את האדמה, טוהה אריג, צד ציד למחיתו, יוצר כלי חרס ומקים את היסודות לתרבות האנושית. אנו עוברים לאמריקה, במקסיקו, בפרו, ביוקטן, התושאו אל על מקדשים. פלאי ארכיטקטורה שאפילו הפרמאידות של המצרים נראות פרימיטיביות לעומתם. אמנות הפיסול המקסיקנית עמדה על רמה כה גבוהה וההצגה בנויה מנאט"ל ועושר של הברכה

שייטת מודרנית. זאת יודעים יפה מאו טסה טינג ונהרר.

אסיה קבורה במוזיאונים

כלפי חוץ שונים הפאשיונים והקומוניזם תכלית שינוי, ומסיבות סנטימנטליות נוטים רבים להעדיף את הקומוניזם. אך אותם רבים שוכחים ששתי תורות אלה ינקו מאותו המקור, הפילוסופיה החמרנית, ושי-כדאי בכלל לארגן את החברה. הקומוניזם מטרר רחוקה יותר, טרנסצנדנטלית, שלשמה כדאי בכלל בסדר חדש — אך שכחו להעמיד מטרר רחוקה יותר, טרנסצנדנטלית, שלשמה כדאי בכלל לארגן את החברה. הקומוניזם מחולל כיום נפלאות באסיה, אך אסיה הא-מיתית, שיכלה לתת את התשובה ואת ה-רך לצאת מהמבוי הסתום שאליו הגיעה ה-אנושות, אותה אסיה מתה. כאשר יבוא ה-יום והיא תופיע כגורם חדש בעולם, ינצח האדם הלבן הצהוב את האדם הלבן הלבן. וזוהי אחת הבדיחות שההיסטוריה חוזרת עליהן מפעם לפעם. אסיה מתה קבורה ב-מוזיאונים, לאחר שהאדם הלבן שלט בסין קצת פחות מאמה שנה, באמת לא הרבה. אם סבורים קוראי "העולם הזה" שסופרם באירופה חרג קצת מסמכויותיו והרשה לעצ-מו יותר מדי, יוכלו למצוא בכתבות הבאות חומר בשפע לקח הבחירות בצרפת, מאי-רע שאינו מעלה ואינו מוריד לגבי גורל העולם. לפי עניות דעתי כדאי לקרוא ה-ישראלי לתת את דעתו על דברי הבל אשר כמלה, כי את גורל העולם לא יקבע מירון הכוח — כוח יש כיום כולו ויותר מדי — אלא המירון שבין הכוח לרוח.

ביסטרו אחד קטן

מכל מועדוני הלילה של פאריס מיר קיר אני ביסטרו אחד קטן, המסוגל לה-כיל לא יותר מעשרים איש. שני גיטריסטים מונצואלה ונערה אינדיאנית בת איתה ארץ, המלווה אותם בקול ובתוף, פירטים שם ערב ערב שירי עם אינדיאניים, עתיקים יפים, פשוטים ונוגעים ללב. קצת פשוט וכבד, ומדויק עד לסיפורה העשירית אחרי הפסיק. קונטרפונקטים הראויים לבאך. שרשיים, גי-אים, אציליים ומלאי חן, בנים לאומה עתיקה שלא איבדה את תודעתה וגאוותה לאחר אתיקה בע מאות שנות שפל ותרדמה. ואינני יודע על מה הם עצובים — על אתמול או על מחר.

רמז או הצדקה לכיבוש העולם

אולם לא מתורתו ישאבו את הכח לכך, כי ב-2400 השנים האחרונות לא יכלו למצוא בדבריו שום רמז או הצדקה לצורך לכבוש את העולם. תורה זו ניתנה להם על ידי הפילוסופיה האירופית החמרנית. סין לא הייתה ולא ניסתה מעולם להיות אימפריה, ורק פעם אחת בהיסטוריה שלה התאחדה להיות ממלכה אחת — תחת ידי הכובש המונגולי. האדמה החקלאית הברוכה הספיקה ל-500,000,000 איש. היום אין הדבר כן. אך כדי להתנער משלטון הקולוניאליזם ולכ-בוש את העולם צריך להתארגן כדוגמת ה-אדם הלבן, ולהקים את המשטר החברתי ה-נאות כמסגרת ליחסי ייצור של חברה תע-

סדרת מועמדות שלישיית

אינה אבינרי

תושבת כפר-שמריהו, בת תל-אביב (18), סקידת עוררדין, חניכת בית-ספר תל-נורדוי, בתו של המציל המת-אגרוף אמיל אבינרי ונכדתו של הרב משה אבינרי.
מתכוננת לגיוס בעוד חודשיים. רוצה ללמוד בצבא אלחוטאות ולהתמסר אחר-כך לאלחוטאות ימית כמקצוע. "זה בא לי כירושה מאבא, לאהוב את הים".
אינה רואה ענין בספורט לשם אחריות, אך חובבת ספורט לשם עצמו. הית חב-רת מכבי, אך לא מצאה שם סיפוק. כיום עושה "מה שכל אחת עושה" — הולכת ל"הצוות, קוראת ספרים, רוקדת קצת".

יונה בנימין

**חברת חברת-הילדים ובית-הספר של משק כברי בגליל, ילידת חיפה (16), חניכת בית-הספר העממי א. "באתי למשק משום שאני אוהבת חיים חקלאיים, חיים קולקטיביים, ומאז ומתמיד שאפתי לחיות בקיבוץ". חובבת שחיה ורכיבה על סוס, מעידה שהיא "פקק של כתה ט", נודדת משטיפת כלים בחדר-האוכל ועד לייצור גזוז בבית-החרושת שלנו".
מרגישה שיש תכלית בחייה, אינה מת-אפרת ("אבוי לי!") ואינה מתבסמת ("לא עלינו!") עונדת את סמל הנוער העובד. פניהת לגערות העולם: הינה פשוטות וצנועות, והסברנה פנים לכולם, כולם!**

יהודית שם-טוב

**צי ברית, תל-אביבית (16), שאפה מקטנות לחיי קיבוץ, עזבה את הבית בגיל 14 על אף התנגדות הוריה, הצטרפה למשק בית-אורן, אולם חזרה העירה מ-סיבות משפחתיות. מאחר שנאלצה להר-ויח את מחיתה, החלה עובדת כספרית. "תחילה זה לא משכני, אך כיום אני לומדת את המקצוע בתענוג ובשאיפה להשיג מה שאפשר!"
אוהבת מוסיקה קלאסית. מעידה על עצמה שהיא מלאת חיים ומרץ, מסתגלת לכל חברה, מוכנה לכל מסע ותפקיד, א-פילו שיעלה מעל לכוחותיה. "אני מוצאת שלמדתי תכונות טובות בהיותי בקיבוץ".**

רותי שרר

בת תל-אביב (16), גמרה שביעית ומתכוננת בבית-ספר ערב לבחינות בגרות. לשעבר חברת הצופים ומכבי-צפון.
בעלת כשרון לציור (זכתה לפרס מטעם אוניסק"ו, ובתערוכה הפדגוגית) לריקוד ולמשחק. היתה חברה בחוג הדרמתי של הגמנסיה הרצליה, הופיעה במשך שנים במחזות שהועלו על במת הגמנסיה, לומדת עתה ריקוד. כשתקבל את תעודת ה-בגרות, תשתדל להשתלב במקצועות אלה. לדעת אחיה: "נוסף על היותה צברית לפי מקום הלידה, הריהי מגלמת בעצמה תכונות שהן ערובה לטיפוס הצברי המיוחד".

יוכנן טופרובר

**ח יילת, ילידת הארץ (18), תל-אבי-בית, השכלה עממית ותיכונת, לשע-בר חברת הצופים, הוצעה כמועמדת על-די קוראי העולם הזה אחרי שעד-ראייה סיפר שראה אותה מחכה בבגדי-שבת ל-טרמפ בסיכוי ביל"ו, שעה שעברה ברי-צה מחלקת חיילים עייפים, וכשנתבקשה על-ידי המפקד להצטרף, רצה בראש ה-חיילים ואף הגיעה ראשונה.
ב-1953 נזחה את תנועת הצופים, מת-כונת ללמוד בקטרילוגיה שהיא לדעתה מקצוע חלוצי. החובבות העיקרית: נגינה על פסנתר. נמצאת לפעמים בחברה סאלו-נית, למרות שהיא "סולדת ממנה".**

שושנה ברגר

**ילידת פתח-תקוה (18), חניכת תנועת השומר-הצעיר בגבעת שמואל. כיאה לנערה שחונכה להגשמה חלוצית, הכינה שולמית את עצמה למילוי תפקיד מסוים "בכדי לא להיות סתם פקק", למדה בבית-ספר למטפלות של ויצו בתל-אביב, עסקה בעבודה מעשית בבית-חר-לים לילודות.
בהגיע צו הקריאה התגייסה שולמית לנח"ל ולאחר תקופת שירות הצטרפה למשק יסעור, קבוץ השומר-הצעיר בגליל המערבי, במסגרת השירות-ללא-תשלום. שולמית נחונה בכשרונות טבעיים לזמרה, ועוסקת בזמרה בשעות הפנאי שלה.**

שאלון מועמדות

את השאלון הזה זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להמליץ על מועמדת לתחרות. כמו כן רשאים למלא אותו מוסדות סינוכיים, ארגוני נוער ומסגרים חסבורים כי אחת ממניפולציות או מסבירות ראיות ל-תואר

השם: _____

מצב משפחתי: _____

הכתובת המלאה: _____

שנת הלידה: _____

מקום הלידה: _____

שנת העלייה: _____

השכלה קודמת: _____

שרות צבאי (מקצוע ודרגה): _____

מקצוע או שטח לימודים: _____

מקום העבודה או הלימודים: _____

האם המועמדת היתה או הנה חברה בתנועת-נוער, תנועה קיבוצית, ארגון ספורט, להקה אמנותית או כל אגוד אחר?

פרט איזה ומתי: _____

חובבויות: _____

אם אחד הפרטים אינו חל על המועמדת, אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה תולדות חיים של המועמדת, עד כמה שהן ידועות למלא השאלון, במקרה שהשאלון ממולא על-ידי ממליץ או מו-סד, עליו לצרף תמקח מדוע לדעת-ראייה המועמדת לתואר. במקרה שחמו-עמדת ממלאת את השאלון בעצמה, עליה לצרף הסבר קצר של דרכה בחיים ושאי-פותיה לפתור. במקרה שהשאלון ממולא על-ידי ממליץ או מוסד, ציין לחלו את

השם: _____

הכתובת: _____

נא לשלוח את השאלון הממולא בצרף החומר למערכת העולם הזה, ת. ד. 136, תל-אביב ולציין על המעטפת "צברית 1956".

כל צעירה ישראלית יכולה להשתתף בתחרות על התואר צברית '56, שיוכה את הזוכה בהענקת של 1000 ל"י לצורכי השתלמות. כן תיציג הזוכה את הנוער הישראלי במיפוש של בנות 21 עמים, אשר יתקיים בפאריס בחודש אפריל במסגרת התחרות העולמית לבחינת

נערת-השנה
על המועמדת, או הממליץ, למלא את השאלון המודפס מימין, ולהמציאו למערכת עד סוף חודש ינואר.
ועדת-השיפוט מורכבת כהלף: (1) יהודית אורנשטיין, רקנית (2) נתן אקסלרוד, פרטי כרמל (3) שושנה דמארי, זמרת (4) חיה הררית, שחקנית (5) משה זאלי, אמרן (6) פנינה זלצמן, פסני-תרנית (7) מרדכי זעירא, קומפוזיטור (8) נורי חביב, חביב, פרטי חביב (9) יעקב חודורוב, כדורגלן (10) שאול לוי, מחנך, ראש מחלקת החינוך בתל-אביב (11) ינאל מוסינזון, סופר (12) יצחק ניםצוביץ, מחנך, עיתונאי ומומחה לנוער עולה (13) חנה מרון, שחקנית (14) דם סולומון, עוררדין (15) שמעון סאמט, עיתונאי (16) מוכה קורחלוב, חקלאי (17) משה קסטל, צייר (18) שמואל תמיר, עוררדין. כן יהיו בחבר השופטים בתוקף תפקידיהם העורך הראשי של העולם הזה, ראש מערכת העולם הזה ועורר-משנה של העולם הזה.

מועמדות שאין להן תמונה מתאימה, יכולות להצטלם אצל הצלם הראשי של המכצע, יצחק ארדה, ברח' פינסקר 2, תל-אביב, מול קולנוע מונרבי.

במקום זה, נא להדביק תמונה של ח-מועמדת.